32 Kč

WESTERN ★ WESTERN

Sv. 070

MOBA®

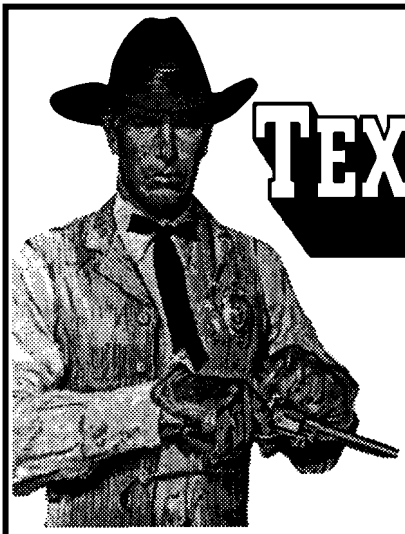
TEXAS-MARSHAL

Stopa zavrženého

Slovensko Sk 45 (doporučená cena), země EU 1,50 €

Kód 070 B

TEXAS-MARSHAL

STOPA ZAVRŽENÉHO

William Scott

John Cameron zastavil a větřil. Cítil hořící dříví. Rozhlédl se všemi směry. Nic nenaznačovalo nebezpečí. Jel dál. Pach dýmu byl silnější. A pak našel ohniště. Oheň již dohořel a doutnaly tam jen uhlíky. Stoupal z nich tenký proužek kouře.

John Cameron sesedl. Obcházel v kruhu kolem ohně. Jeho kůň přešlápl na místě. Zacinkalo udidlo. Cameron našel místo, kde stál nějaký kůň. Ležela tam hromádka trusu. Tráva byla sešlapaná. Na větvích se zachytilo pár vláken z koňského ohonu.

Náskok Amose Shorta již nebyl velký. Cameron to zaznamenal s uspokojením. Našel stopu, která vedla z tábořiště. Když ale vyjel z ochrany keřů, třeskl výstřel. Cameronův kůň se začal kácet…

Lovec odměn v posledním okamžiku setřásl třmeny a vyhodil nohy do výše. Kůň se svalil na bok. Cameron se odrazil. Ztlumil dopad pažemi, převalil se přes hlavu a vyskočil na nohy. Třeskl druhý výstřel a kulka zajela do země v místě, kde Cameron před zlomkem sekundy ležel. Cameron skočil za mrtvého koně. Vytrhl od sedla winchestrovku.

Ozval se hrubý hlas: „Mě nedostaneš, Camerone! Vzdej ten hon na mě! Příště ti střelím kulku přímo do hlavy. To ti slibuji. Jestli se ke mně ještě jednou přiblížíš, jsi mrtvý muž."

John Cameron mlčel. Zatnul zuby. Pak vykřikl: „Tak proč jsi mě nezastřelil už teď, Shorte? Někdo jako ty se nezastaví před žádnou sprostotou. Nevadilo by ti zabít člověka ze zálohy."

„Ty se pleteš, Camerone. Já jsem McPhersona nezabil. Já nevím, kdo tomu starému tyranovi poslal do srdce kulku. Já jen vím, že já jsem to nebyl."

„Ale Carry McPhersonová na tvou hlavu vypsala odměnu tisíc dolarů," odvětil Cameron. „A já si těch tisíc babek vydělám."

„Ty si tady vyděláš akorát kus olova!"

Na okamžik bylo ticho. Pak se ozvaly údery kopyt. Zvuky se rychle vzdalovaly, slábly a nakonec utichly docela.

John Cameron zaklel a vstal. Vyběhl na pahorek a zahleděl se směrem, kterým se vzdálila kopyta. Amos Short právě mizel v zářezu mezi kopci. Cameron přiložil pušku k rameni, zamířil, ale pak ji zase sklonil. Short byl mimo dostřel.

Lovec odměn se vydal nazpět. Sundal z koně sedlo, hodil si ho na rameno a vykročil. Kousek odsud viděl ukazatel u cesty. Stálo na něm, že do Wildorada zbývá pět mil.

Cameron vzhlédl k nebi. Bylo bez jediného mráčku. Slunce ještě stálo na východě. Bylo jisté, že den bude velmi horký. Cameron se supěním kráčel dál. Už po míli měl nohy v jednom plameni. Pot mu tekl po tváři a košile se mu lepila na tělo. Namáhavě se vlekl uprostřed cesty.

O něco později se k němu doneslo skřípění a rachocení vozu. Otočil se. Jako had se za ním vinula cesta a mizela v pahorcích. Blížil se po ní plochý vůz tažený jediným koněm. Na kozlíku seděl muž. Nic podrobnějšího Cameron nerozeznal.

Lovec lidí čekal u cesty. Povoz přijel a zastavil. Prach, který vířil pod kopyty koně a mezi koly, se usadil. Na kozlíku seděl vousatý veterán. „Našel jsem vašeho koně vedle silnice," řekl. „Supi se už o něj starají. Kdo vám zastřelil koně?"

„Jeden bandita. Zabiják, kterého pronásleduji. Máte něco proti tomu, abych se s vámi svezl?"

„Ne, vylezte si nahoru. Jedu do Wildorada. Vy asi chcete dál do Amarilla. No, ve Wildoradu jistě koupíte koně."

Cameron hodil sedlo na korbu, pak se vyšplhal na kozlík a usadil se vedle stařík a. Ten zapráskal opratí, kůň se dal do pohybu a vůz se rozjel.

„Koho pronásledujete?" zeptal se. „Jste šerif nebo US marshal?"

„Ten chlap se jmenuje Amos Short. Poblíž Tucumcari zastřelil jednoho rančera."

„Jenže vy jste mi neodpověděl na celou otázku."

Cameron na muže ze strany pohlédl. „Ne, nejsem muž zákona. Na Shortovo dopadení je vypsána odměna tisíc dolarů. Prostě ty peníze chci."

„Aha, lovec odměn." Veterán to prohlásil, jako by se jednalo o samozřejmost. Zatímco na severu byl tento způsob obživy zesměšňován a napadán, na jihu na něj

pohlíželi jako na solidní povolání. V této části země stál zákon ještě na vratkých nohou. Muži jako Cameron zasahovali tam, kde byl zákon slabý, aby se prosadil sám.

Nebyl důvod opovrhovat lovci lidí.

Rozhovor ustal. Po hodině se dostali do Wildorada. Veterán zastavil před obchodem s krmivem. „Mnohokrát vám děkuji, že jste mě vzal," řekl John Cameron a seskočil z vozu. Vzal své sedlo a položil si ho na rameno.

Tu a tam procházeli po chodnících lidé. Ulicí se blížil jezdec. Nějaký muž vytáhl z průjezdu dvoukolák. V ústí uličky si hrálo asi půl tuctu dětí. Ve stínu se povalovali psi.

To bylo Wildorado, poklidné hnízdo dvacet pět mil západně od Amarilla.

„Není zač, cizinče," řekl stařík. „Mnoho štěstí na lovu."

„Děkuji. Kde najdu nájemní stáj?"

Muž mu popsal cestu a Cameron vykročil. Jeho postava vrhala ještě dlouhý stín. Několik chodců se za ním ohlédlo. Jeho ostruhy tiše chřestily, pod botami mu vrzal písek.

Stájník si ho změřil od hlavy k patě. Camerona přivítal pach koní, hnoje a sena. V rozích stáje visely husté pavučiny. Koně frkali a podupávali.

Cameron odložil sedlo na bednu s ovsem, protáhl si ramena a řekl:

„Potřeboval bych koně. Musí být rychlý a vytrvalý. A neměl by stát víc než padesát dolarů."

„Asi nejste právě při penězích?"

„Přesně tak. Jsem na stopě jednoho muže. Jmenuje se Amos Short, je mu asi třicet, má jizvu na bradě, je asi šest stop vysoký a štíhlý. Světlé vlasy. Mohl tu být asi půldruhé hodiny přede mnou."

„Ano, ten muž, kterého popisujete, tady byl. Zdržel se ve Wildoradu ale jen chvíli. Já jsem se zatím staral o jeho koně. Grošovaný hřebec. Co ten chlap provedl?"

„Vraždil.“

Stájník se podrbal za uchem. „Měl bych pro vás koně. Jednoho plaváka. Je rychlý, vytrvalý a stojí přesně padesát dolarů.“

„Ukažte mi ho.“

Byl večer, když Amos Short dorazil do Amarilla. Zavedl koně do nájemní stáje a pak šel do saloonu Trilman. Měl hlad a žízeň.

Slunce se již klonilo k obzoru. Nebe na západě žhnulo. Na východě již nabíralo šedou barvu. Stíny domů se rychle dloužily a dosahovaly protější strany ulice.

V salonu nebylo právě živo. Jen u tří stolů sedělo dohromady sedm mužů. U pultu stáli další dva. Byli oblečení jako kovbojové.

Amos Short šel k baru. „Rád bych něco snědl,“ řekl barmanovi. „A natočte mi pivo, než padnu žízní.“

„Můžu vám upéct steak,“ řekl muž za pultem. „K tomu pečené brambory a zelené fazole. Víc vám toho nenabídnu.“

„Už se nemůžu dočkat toho steaku,“ odvětil Short s úsměvem.

Barman natočil pivo a přisunul ho před Shorta. Pak šel do kuchyně.

Short se napil a pak se otočil na dva kovboje. „Vy jistě pracujete u nějakého ranče v okolí. Nevíte o volném místě? Hledám práci a všechno co umím je jezdit a mávat lasem. Celý život jsem nedělal nic jiného.“

„Jsme z ranče Hackknife,“ odpověděl jeden z kovbojů. „Jmenuji se Lance Shannon a jsem předák. Máte na sobě prach mnoha mil, pane. Vypadáte celkem uštvaně. Jste snad na útěku.“

Short zatnul rty. V očích mu zaplálo. Pak zavrčel: „Ne. Ale máte pravdu, že za sebou mám dlouhou cestu. Přijíždím z Nového Mexika. Ale nemějte starost. Nemám v patách zákon.“

Shannon si ho nedůvěřivě měřil. Ten muž se mu nezamlouval. Short byl dlouho neholený, zaprášený a zpocený. Na pravém boku mu visel revolver na Shannonův vkus poněkud nízko. Amos Short na něj působil jako pobuda v sedle. Proto zavrtěl hlavou a řekl: „Je mi líto, cizinče. Na našem ranči není žádné volné místo. Zkuste to na ranči Buffalo Lake jižně od Amarilla.“

Short pokrčil rameny, vzal svoje pivo a odešel ke stolu. Natáhl si nohy před sebe. Nezdálo se, že by byl zklamán. O čtvrt hodiny později dostal večeři. Jedl s chutí muže, který se několik dní živil pouze pemikanem a vodou. Nakonec od sebe odsunul prázdný talíř, vytáhl z kapsy kuřácké náčiní a ubalil si cigaretu. Když se rozhořela, zeptal se hlasitě: „Jak se dostanu na Buffalo Lake?“

Shannon se k němu otočil. „Tam kde se Tule Creek vlévá do jezera. To je Buffalo Lake. Jeďte do Canyonu a odtud podél Tule Creek na jihozápad. Nemůžete to minout.“

Short upil piva. Pak potáhl z cigarety. Venku se mezitím setmělo. Barman zapálil lampy. Před salonem zařehtal kůň. Pak na verandě zaduněly kroky. Dveře se rozlétly a dovnitř vešel nějaký muž. John Cameron! Udělal dva kroky a zastavil se. Za ním se s vrzáním houpala křídla dveří. Cameron stál uprostřed místnosti. Vysoký, štíhlý, tmavý. Jeho ruce držely šikmo před hrudí winchestrovku. Hlaveň směřovala ke stropu.

„Tak rychle jsi mě nečekal, Shorte,“ křikl Cameron. Jeho oči byly tvrdé jako říční oblázky. Ten muž neznal pardon. Vypadal, jako by byl stvořen z oceli a kamene a z dalších věcí, které člověka dělají tvrdým a

nekompromisním.

Amos Short zničeně zasupěl. Naprázdno polkl. Nakonec se vzchopil, odložil cigaretu do popelníku a vztyčil se za stolem. „Mohl jsem tě zabít, Camerone," promluvil. „To je ti snad jasné. Neudělal jsem to, protože to není můj způsob zabíjet lidi z úkrytu. Nezastřelil jsem ani Yula McPhersona. Proč mi to nechceš věřit?"

„Mě zajímá jenom, že máš hodnotu tisíce dolarů. Když tě dovedu nazpět nebo tě zastřelím, vynese mi to tisíc babek. Tvoje cesta je u konce, Shorte. Teď si vyber. Buďto se vzdáš a já tě do Nového Mexika dovezu živého, nebo sáhneš po revolveru. Máš půl minuty času. Rozmysli se."

Short tasil revolver. Nečekal, až vyprší půl minuty. Cameron byl zaskočen jeho rychlostí. Dostal kulku do ramene dřív, než stačil zamířit. Síla zásahu ho otočila kolem osy. Přepadl přes stůl, puška mu vyklouzla z rukou a padla na podlahu.

Předák Shannon a kovboj, který stál vedle něj, bez váhání tasili. Short to zaznamenal koutkem oka, napůl se trhnutím otočil, klesl do dřepu a střílel. Kovboj upustil revolver a přitiskl si ruce na hruď. Shannon vystřelil, ale jeho kulka Shorta minula.

Kovboj se zhroutil.

Short se napřímil a rozběhl se ke dveřím. V běhu vystřelil. Shannonovi se podlomila noha a on padl na podlahu. Kulka, kterou vypálil vleže, prolétla křídlem dveří.

Amos Short byl již venku. Odvázal Cameronova koně a jedním skokem byl v sedle. Bezohledně zabořil koni do slabin ostruhy. Zvíře se vzepjalo...

Duncan McGregor, šerif v Amarillu, přišel do saloonu

společně s jedním zástupcem. McGregor býval před časem texaským marshalem. Poté, co byl z funkce odvolán úplatný šerif Tucker, a poté, co se o tento úřad strhl krvavý boj, kandidoval McGregor a zvítězil. *(TM sv.44)*.

Shortova kulka vnikla Cameronovi do pravého ramene. Tom Pfeifer, kovboj, který byl se Shannonem u pultu, byl mrtev. Předák z boje vyvázl s čistým průstřelem stehna.

„Short zastřelil u Tucumcari ze zálohy jednoho rančera," řekl Cameron hlasem plným bolesti. „Rančerova dcera vypsala odměnu tisíc dolarů na vrahovu hlavu. Jistě už v Novém Mexiku visí letáky s jeho podobiznou. Ten pes mě zaskočil."

McGregorův obličej potemněl. Na rozdíl od většiny tehdejších lidí neměl lovce lidí v oblibě. „Je prokázáno, že vraždil Short?" zeptal se.

„Ano. Short vlastnil malý ranč na Canadian River. Měl stále spory s McPhersonem, na jehož území chodil Shortův dobytek. Jednoho dne našli McPhersona s kulkou v zádech. Short ale ujel místnímu šerifovi. Od té doby je na útěku."

Přišel doktor a dal se do ošetřování Camerona.

McGregor se otočil na Shannona. „Proč jste se do toho pletl, Shannone?"

„Ani jsem si to neuvědomil. Tento muž," Shannon ukázal bradou na Camerona, „ho obvinil z vraždy a vyzval ho, aby se vzdal. Short ale tasil. Nepřemýšlel jsem, když jsem sahal po zbrani. Tom asi stejně tak. Zatraceně, ten Short je zuřivá šelma, kterou musíte zastavit, šerife."

„Já se o to postarám," řekl McGregor. „Zastavte se zítra u mě v kanceláři, Shannone. Musím sepsat protokol. Musíte ho podepsat. Vy také, Camerone. Stejně zůstanete nějaký čas ve městě, než se vaše rány začnou hojit."

Cameron přikývl.

McGregor se zástupcem odešli ze saloonu. Venku šerif

řekl: „Svolej ostatní chlapy a taky někoho z domobrany. Budeme ho pronásledovat. Zastřelil jednoho muže a dva zranil. Vypadá to sice jako sebeobrana, ale pokud skutečně v Novém Mexiku kohosi zabil, musíme ho dostat.“

Zanedlouho z Amarilla vyjížděl oddíl jezdců. Nějací muži viděli Shorta ujíždět z města na sever. Dvacet mil tímto směrem leželo Puente. Na sever se táhla silnice s hlubokými kolejemi. Stíhací oddíl jel po ní. Kolem půlnoci dorazili muži do Puente. Město již spalo. Jen v saloonu se svítilo. McGregor sesedl a vešel dovnitř. Výčep byl prázdný. Barman řekl: „Právě zavírám, je mi líto…“

„Neprojel kolem osamělý jezdec?“ zeptal se McGregor. „Měl dost naspěch.“

„Nikoho jsem neviděl,“ řekl barman. „Ani jsem se o to nezajímal. V salonu nikdo cizí nebyl.“

Šerif vyšel na ulici a zavolal: „Tady asi nebyl. Musíme přerušit pronásledování. Nemá smysl jezdit naslepo krajem. Vrátíme se domů.“

Smečka jezdců se otočila zpět do Amarilla. Když tam dorazili, již svítalo…

Soudce Buchanan si zavolal mě a Joea Madisona. Simon Calispel, jeho sekretář, nám to přišel oznámit. Byli jsme zrovna v naší ubytovně za soudní budovou. Za tuto střechu nad hlavou nám měsíčně strhávali z platu pět dolarů. Přitom jsme se tu sotva ohřáli, protože jsme neustále byli někde v divočině.

Soudce nám nabídl křesla. Když jsme seděli, pravil: „Včera večer se střílelo v saloonu Trailman. Jeden muž, který údajně v Novém Mexiku zavraždil rančera, zabil jednoho kovboje z Hackknifu a zranil Lance Shannona a

stejně tak jakéhosi lovce odměn. McGragor ho sledoval do Puente, ale ztratil stopu.“

„A teď jsme na řadě my, je to tak?“ ozval se Joe.

Soudce přikývl. „Jestli je ten člověk vrah, nemůže se odvolávat na sebeobranu. Musí být potrestán za smrt toho kovboje. Předpokládám, že mezitím opustil Potter County. Proto vás pověřuji, abyste ho našli.“

„Jak se jmenuje?“

„Amos Short. Je mu třicet, světlovlasý, s jizvou na bradě. Možná se nechá zaměstnat na nějakém ranči. Ptal se Shannona nejprve na práci. Zřejmě skutečně potřebuje peníze.“

„Dal mu Shannon nějaký tip?“ zeptal jsem se.

„Ano, prý ho odkázal na ranč Buffalo Lake.“

„Proč ho vlastně McGregor hledal na severu?“

„Protože ho tím směrem viděli prchat nějací lidé. To ale neznamená, že někde nezměnil směr. V Puente ho nikdo neviděl.“

„Mohl se stočit do Borgeru nebo do Pampy,“ namítl Joe. „Možná se pokusí zmizet v indiánském teritoriu.“

„Je vaším úkolem to zjistit, pánové,“ řekl soudce a usmál se.

Tím jsme byli propuštěni. Odešli jsme z kanceláře. „Kde začít?“ zeptal se Joe, když jsme stáli na ulici. „Nemáme žádný záchytný bod.“

„Pojeďme na Buffalo Lake,“ řekl jsem. „Možná se tam skutečně vydal kvůli práci.“

Short neměnil směr. Nechal však stíhací oddíl minout. Pak se utábořil mezi pahorky. Nyní chtěl vyrazit, aby pokračoval v cestě na sever, když tu se na hřebeni kopce objevili tři jezdci.

Byli to muži z ranče Hackknife. Jmenovali se Lester McGuire, Jeff Chesterfield a Jim Quarry. Spatřili cizince a pobídli koně dolů z kopce. Short na ně hleděl se smíšenými pocity. Jeho pravice se vznášela těsně u pažby koltu. Zatínal křečovitě čelisti.

Tři jezdci zastavili před Shortem. Lester McGuire řekl: „Neviděl jsi cedule na hranicích našich pastvin, cizinče? Nikdo cizí na naše pastviny nesmí."

„Jen projíždím. Těch pár stébel trávy, které přitom polámu, snad nejsou žádný zločin."

„Nám neustále někdo krade dobytek."

„S tím nemám nic společného. Mířím na sever."

„Tam je jen divočina. Jediné město, které leží na tvé trase je Perryton na hranici s indiánským teritoriem. Je ti snad někde horká půda, mistře..."

„Jmenuji se Short. Amos Short. Perryton zní dobře. Zastavím se tam, než projedu indiánským územím do Kansasu. Nemějte starosti, chlapi. Já vašemu dobytku neuškodím."

„Pojedeš s námi na ranč," pronesl McGuire. „Šéf rozhodne, co s tebou. Porušil jsi zákon. Musíme tě považovat za banditu."

„Nebuďte tak malicherní, lidi. Jen tudy projíždím. Co je na tom špatného?"

„Nedělej hlouposti, Shorte. Pojedeme na Hackknife. Co ti na tom tak vadí, když nemáš co skrývat?"

Shortovy prsty se dotkly koltu. „Já nechci," vykřikl. „Prostě nechci. A teď táhněte, vy pitomci, nebo vás nakopu."

„Ale," řekl Chesterfield „Teď si na nás otvírá hubu." Kovboj se ušklíbl. „Asi ti budeme muset vysvětlit, že si neděláme legraci, Shořte. Vjel jsi bez dovolení na pozemky našeho ranče a..."

Short tasil kolt a vystřelil. Pro tři kovboje to bylo

překvapující. Jednal jako šelma zahnaná do pasti. Kulka srazila Chesterfieldovi klobouk z hlavy. Byla to mistrovská rána. Tři honáci zbledli. Z ústí Shortova revolveru se vinul pramínek kouře.

„Vzali jste si trochu velké sousto," řekl Short. „Teď otočte herky a táhněte. Jestli mě donutíte podruhé stisknout spoušť, pak zasáhnu."

Zírali na něj s vytřeštěnýma očima. Short pomalu mířil z jednoho na druhého. Neohrožoval přímo nikoho, ale všichni věděli, že by byla chyba udělat nějaký prudký pohyb. Short je přesvědčil touto ukázkou svého mistrovství.

„Hej, ty," řekl Short a hleděl přitom na McGuireho. „Vytáhni pomalu z pouzdra winchestrovku a hoď mi ji."

Se skřípěním zubů ho McGuire poslechl. Short obratně zachytil hozenou zbraň. Bleskurychle zarazil revolver do pouzdra a namířil pušku. „Nerad se opakuji," zasyčel.

Ti tři tedy obrátili koně a rozjeli se. V očích jim ale plála tichá hrozba. Tak snadno se odrazit nenechají.

Vjeli mezi kopce. Amos Short vyběhl do svahu a sledoval je z vrcholku kopce. Pobízeli koně k větší rychlosti.

Short byl spokojen. Teď měl i pušku. Šel ke koni a nasedl. Pak se pustil na západ a po širokém oblouku se nakonec stočil k jihu.

Obklopovala ho samota. Jeho myšlenky se zaobíraly minulostí. Yul McPherson mu zasazoval těžké rány. Byl na nejlepší cestě vyštvat ho z jeho pozemků. Pak byl ale McPherson zavražděn. Podezření padlo na něj. Musel prchnout, když na jeho ranč dorazili McPhersonovi jezdci. Udělali by s ním krátký proces. Již brzy zjistil, že je sledován. Byl to McPhersonův pistolník John Cameron.

Překotně musel prchat z Nového Mexika. Oddíl vedený šerifem z Tucumcari se na hranici musel otočit. Cameron

se mu však držel dál v patách.

Nyní potřeboval peníze. V jeho kapsách zbývalo jen sedm dolarů.

Amos Short se stále ohlížel na vlastní stopu. Nikdo za ním nebyl. Věděl ale, že se případný pronásledovatel nemusí vůbec nechat vidět. Tu a tam vyjel na návrší, aby měl širší rozhled. Jak se zdálo, na jeho stopě skutečně nikdo nejel.

Jeho myšlenky kroužily kolem pochybností, které ho naplňovaly. Zastřelil v Amarillu člověka. Neušlo mu, že toho kovboje zasáhl do prsou. To nechtěl. Ale ten muž sebou trhl, když vytahoval revolver a nastavil tak kulce to nejhorší možné místo…

Short si nedělal iluze. Brzy budou letáky s jeho popisem obíhat i Texas. Jako stíhaný vrah se nemohl odvolávat na sebeobranu. Těmi výstřely se bránil zatčení a to byla přitěžující okolnost.

Osamělý jezdec se zhrozil, když si uvědomil, jak se stále víc zamotává do sítě zákonů. Cítil se ztracený. Ale vzchopil se. Nevzdávej se, Amosi, pomyslel si. Když se vzdáš, je se vším konec…

Pokoušel se načerpat odvahu. Ale stále si uvědomoval bezvýchodnost své situace. Mnoho psů, zajícova smrt. Tím zajícem byl on a psi se brzy vydají na lov.

Kolem poledne jsme s Joem dorazili na ranč Buffalo Lake. Nový správce se jmenoval Harald Lawton a předákem byl Price Williams. Buffalo Lake byl jedním z hlavních rančů PCC, společnosti bohatých mužů z Chicaga, kteří ovládli prakticky všechny pastviny v texaském Panhandlu. S PCC jsme v minulosti měli už mnoho nepříjemností. Nechtěla v zemi strpět osadníky

nebo drobné rančery, správci PCC se tvářili jako knížata a žili podle vlastních zákonů.

Mluvili jsme s předákem Williamsem. Viděl jsem toho muže poprvé. Působil na mě rozumným dojmem, ale to ještě nic neznamenalo. Zastupoval zájmy PCC a ty nebývaly vždy zcela v souladu se zákony.

Williams zavrtěl hlavou a odpověděl na naši otázku. „Kdepak, marshalové. U mne ten člověk nebyl. Je mi líto, že vám dál nepomůžu, ale tady ten Short nebyl."

Takže jsme zbytečně strávili den v sedle. Museli jsme se tedy vrátit zpět do Amarilla. Za světla bychom tam nebyli.

„Snad bychom mohli přenocovat v Canyonu," mínil Joe. „Co když jsme Shorta jenom předešli. Možná se tu ještě vynoří."

„Jestli se tady ukáže, pošlu pro vás," slíbil Williams. Pak přikývl: „Váš kolega má pravdu. Mohlo by být rozumné zdržet se tady."

Jeli jsme tedy do Canyonu, do malého města na Paloduro Creek, na něž jsme bohužel neměli ty nejlepší vzpomínky. Naše práce nás sem zavedla už několikrát a byly to většinou nepříjemnosti.

Odvedli jsme koně do nájemní stáje a vyptali se stájníka na Amose Shorta. Dostali jsme zápornou odpověď. Jako by toho chlapa, kterého jsme považovali za vraha, spolkla zem.

Short projel kaňonem Paloduro Creek severně od města a dostal se k Tule Creek. Na návrší zadržel koně. Přivřel oči. Před ním, pod kopcem ležela farma. Byl tam nízký obytný dům a nějaké větší čí menší stodoly a kůlny. V ohradě stálo asi tucet ovcí.

Na dvoře bylo šest jezdců. Dva z nich sesedli a drželi

mezi sebou nějakého muže. Třetí se tyčil před ním a bil ho pěstí do obličeje nebo do břicha.

Short tušil, co se na farmě děje. Farmář měl být zlomen a donucen opustit svoje pozemky. Stál v cestě někomu mocnějšímu. Zřejmě ho nutili během nějaké lhůty zmizet. A on toto ultimátum zřejmě překročil…

Z domu vyběhla žena. Short slyšel, že něco křičí. Další z jezdců seskočil z koně a zastoupil jí cestu. Chytil ji za paže a srazil ji do prachu.

Amos Short bez dlouhého uvažování vytáhl od sedla winchestrovku. Dobil. Pak pobídl koně. Blížil se k farmě a držel se stále za stodolou, aby ho nikdo předčasně nezpozoroval. Za stavením sesedl a plížil se podél zdi tak daleko, dokud neměl volný výhled do dvora. Stále si ho nikdo nepovšiml.

Ten muž, kterého bili, ležel na zemi. Žena vstala. Jeden z chlapů ji držel. Plakala, po tvářích jí tekly slzy. Short slyšel muže, který předtím mlátil. „Zítra v poledne se vrátíme. Jestli tady ještě budete, bude to pro vás ještě těžší. Toto bylo poslední varování."

„Kdo jsi, že ty lidi vyháníš z jejich půdy?" zvolal Short a vyšel zpoza rohu. Nesl namířenou winchestrovku. Mířil střídavě z jednoho muže na druhého. Jeho prst spočíval na spoušti.

Chlapi se k němu otočili. Automaticky sáhli po zbraních, ale včas se zarazili, když si uvědomili hrozící nebezpečí.

Muž, který tloukl farmáře, se vzchopil první. Zuřivě vykřikl: „Ty jsi tady cizinec. Nevíš nic o místních poměrech. Tento muž," bradou ukázal na farmáře, „sídlí u Tule Creek načerno. Nikdy tu nezískal pozemky a vystavěl farmu na území, které patří Buffalo Lake, protože na něm odjakživa pase dobytek."

„To mě nezajímá," odvětil Short sledovým klidem. „Já

jsem jen viděl, jak v přesile mlátíte tohoto muže. To odporuje mému smyslu pro čestnou hru. Také jste se chovali hrubě k této lady. To nestrpím. Zmizte odsud. Vypadněte, než vám zatopím!“

„Děláš chybu, cizinče.“

„To je možné. Ale chyby jsou tu od toho,aby se z nich člověk učil. Teď počítám do tří. Jestli pak nebudete sedět na koních a cválat pryč… Jedna…“

Šli ke svým koním a nasedli. Zavrzala kůže. Koně švihali ohony a poskakovali na místě, jako by na ně přešla nervozita jejich majitelů. Pak se večerním vzduchem rozlehl klapot kopyt.

„Toho budeš litovat!“

Short vystřelil. Kulka prolétla mluvčímu nad hlavou. „Ušetři si ty hrozby. Teď pomalu vytáhněte pušky a hoďte je na zem. A pak revolvery. Dělejte!“ Rudí vzteky ho poslechli. Pak otočili koně a rozjeli se.

Short se za nimi díval, dokud mu nezmizeli z očí. Farmář vstal. Pravou ruku si tiskl do oblasti žaludku. Krvácel z nosu. Na obličeji mu lpěl prach. Short se na něj otočil. Muž ze sebe namáhavě vypravil: „Jmenuji se Stone, pane. Říkejte mi Bille. To je moje žena Mary. Žijeme tu půl roku a teď, když jsme všechno vystavěli, máme odejít. Ti mizerní bastardi.“

„Co to bylo za lidi?“

„Gregg Randall a jeho smečka. Pracují pro Buffalo Lake.“

„Jste tu skutečně nadivoko? Má ranč na tyto pozemky starší práva než vy?“

„Jsou to pozemky patřící vládě. Nepatří PCC. Smím je obhospodařovat a sice pět let, pak přejdou do mého vlastnictví. Buffalo Lake se ohání nějakými staršími právy. Ale když jsem tu zastavil svůj vůz, neviděl jsem ani jediný kus dobytka. Nejde o to, že bych jim zabral půdu, jde o

princip.“

„PCC?“ řekl Short zamyšleně.

„To je zkratka pro Panhandle Cattle Company. Velká společnost zabývající se chovem dobytka. Sídlí v Chicagu a její majitelé žijí někde na Východě nebo dokonce v Evropě.“

„Hledám práci,“ řekl Short. „Jsem na cestě na jih, ale mám v kapse jen pár dolarů. Mohl bych se tu pár dní zdržet a pomáhat vám?“

Mary Stoneová přišla blíž. Její oči byly zrudlé pláčem. Řekla: „Ti darebáci se zítra chtějí vrátit. Jestli vás tu najdou…“

„Já se jich nebojím.“ Short se hořce pousmál. „Vlastnil jsem v Novém Mexiku malý ranč. Také já jsem byl trnem v oku mocnějším.“

Sesbíral zbraně jezdců z Buffalo Lake. „Rád bych se postaral o svého koně,“ řekl.

„Pomůžu vám,“ prohlásil Bill Stone.

„On vám vzal zbraně a zahnal vás ke všem čertům!“ zařval Price Williams. „A ty jsi to překousl, Randalle?“

„Co jsem měl dělat? Ten chlap nevypadal jako někdo, kdo si dělá legraci.“

„Říkáš, že měl světlé vlasy a jizvu na bradě?“

„Ano. Bylo mu asi třicet.“

„To je Amos Short,“ řekl předák. „Jeď do Canyonu, Randalle. Najdeš tam dva marshaly, jmenují se Waco a Madison. Řekni jim, že Amos Short je na Stoneově farmě. Ti dva si s ním poradí.“

Randall znovu osedlal koně a vyrazil…

Našel nás v salonu. Venku byla tma jak v pytli. Seděli jsme s Joem u piva. Randall nás nemusel dlouho hledat, viděl naše hvězdy.

Přišel k našemu stolu. „Posílá mě Price Williams. Amos Short se objevil. Zřejmě je na Stoneově farmě."

„Jak víte, že to byl Amos Short?" zeptal se Joe.

„Popsal jsem toho chlapa předákovi. Je světlovlasý, má jizvu na bradě a je mu asi třicet."

„To je člověk, kterého hledáme," řekl jsem. „Jak se dostaneme na tu farmu?"

„Leží u Tule Creek. Asi deset mil od Herefordu. Bill Stone tam žije s manželkou a synem. Zabral si tam neoprávněně kus země."

„A to se zřejmě nelíbí ranči Buffalo Lake, co?" poznamenal Joe.

„Ranč jen trvá na svém právu užívat ty pozemky jako pastvinu."

„Co tím chcete říct?"

Mužův obličej se zachmuřil. Nekomentoval moji otázku a řekl: „Neměli byste ztrácet čas. Možná Shorta nejdete ještě na farmě. Stone mu jistě nabídl nocleh."

Muž se otočil na podpatku a kráčel ke dveřím. Jejich křídla se za ním zhoupla. O chvíli později jsme slyšeli zvuk kopyt.

Mávl jsem na barmana. „Kolik mil je to na Stoneovu farmu?"

„Asi třicet. Když vyrazíte teď, ráno byste tam mohli být."

Tázavě jsem pohlédl na Joea. Přikývl. Zaplatili jsme účet a šli jsme pro koně do stáje. Zase nás čekala noc bez spánku...

Míle za mílí plynula pod kopyty našich koní. Šetřili jsme naše zvířata. Z Canyonu jsme jeli k Tule Creek a sledovali jeho tok na jihozápad. V křovinách zahoukala sova. Nocí se neslo její volání a přehlušovalo šelestem listí v mírném větru. Na nebi se blyštěly hvězdy. Srpek měsíce visel nad kopci na jihovýchodě. Bylo příjemně chladno.

Ranč Buffalo Lake jsme nechali po pravé ruce. Stál u velkého jezera, které bylo napájeno Tule Creek. Nakonec se před námi ukázala Stoneová farma. Začínalo svítat. Nad potokem se válely chuchvalce mlhy. Noční lovci se vraceli do svých doupat, hvězdy vybledly.

Našli jsme si na pahorku místo, odkud jsme viděli na farmu. Koně jsme nechali stát tak, aby je zespodu nikdo nespatřil.

Byl jsem unavený, ale snažil jsem se to potlačit. Zaujali jsme pozici a čekali. Nejprve to byl jen zlatý pás nad horizontem, který ohlašoval přicházející den. Ale pak se vynořil ohnivý sluneční kotouč a vyslal první paprsky. Z komína obytného stavení začal stoupat kouř. Pak z domu vyšel muž svlečený do půl těla s ručníkem přes rameno, přišel ke studni a myl se.

Pak se vrátil do stavení. Ze seníku slezl další muž. Jeho vlasy ve vycházejícím slunci svítily jak zralá pšenice.

„To je on," řekl Joe. „Jak se zdá, hon je u konce, Waco-amigo."

Přikývl jsem a vstal. „Pojďme si pro něj."

Vtom zařehtal jeden z našich koní. Byl to ten můj. Začal kopat zadníma nohama, poskakoval a i se spoutanýma předníma nohama udělal několik skoků. Nyní se splašil i druhý kůň. Rozběhli jsme se k nim. Když jsme tam dorazili, zrovna mizel mezi kameny velký chřestýš. Popadl jsem ho za konec ocasu a vyvlekl jsem ho ven. Had se svíjel přední částí těla na zemi. Zvedal hlavu a syčel. Vystrkoval rozeklaný jazyk.

Koně uskakovali a frkali.

Pak jsem hada zahodil a on odlezl. Zmizel v trnitém křoví.

Šli jsme ke koním a uklidňovali je. Strach je pomalu opustil. Běžel jsem zpět na kopec. Short již na dvoře nebyl. Zaklel jsem. Ten chlap už něco tušil.

Rozvázali jsme koním pouta na předních nohách a jeli jsme do údolí, v němž ležela farma. Ten muž, který se předtím myl u studny, a kterého jsme považovali za Stonea, stál s puškou ve dveřích domu. Mířil na nás. Pak ale sklonil zbraň. Všiml si, že nosíme hvězdy.

Short nebyl nikde vidět.

Vjeli jsme mezi dvěma kůlnami do dvora. Zastavili jsme se několik délek před dveřmi do obytného stavení. Zavolal jsem: „Shorte, vyjděte ven! My víme, že jste na farmě. Vzdejte se!“

Sledoval jsem stodolu, z níž se ten muž prve vynořil. Ale nic se tam nehýbalo.

Sesedl jsem, uchopil jsem remington a šel k vratům. Stál jsem před hromadou sena. „Shorte!“

Žádná odpověď.

„Viděl jsem vás ve dvoře. Takže si na nic nehrajte a vzdejte se nám.“

Jako bych mluvil do větru. Nic se nedělo.

Vyšel jsem na dvůr.

„Kde se Short schovává?“ ptal se právě Joe. Také on seskočil z koně a držel v ruce kolt.

„Já nevím nic o muži jménem Short,“ odvětil farmář. „Včera, když tu byli muži z ranče Buffalo Lake, jel kolem člověk jménem Hamilton a vyhnal ty darebáky ke všem čertům. Ken Hamilton. Zaměstnal jsem ho a on dnes spal ve stodole na seníku.“

„A kde je?“

„Naposled jsem ho viděl u studny. Pak jsem uslyšel

řičet nějaké koně. Hamilton vběhl do stodoly. Myslel jsem si, že Lawton zase posílá svoje vlčáky. Hamilton si to jistě myslel také.“

Náhle jsem mezi lopatkami pocítil podivné mrazení. Mimoděk jsem se podíval směrem k seníku. A vtom jsem uviděl vyčnívat z dvířek v prvním patře kousek hlavně. Ústí pušky se na mě upíralo jako oko smrtky. A to už Short vykřikl:

„Já jsem nikoho nezavraždil ani v Novém Mexiku ani v Texasu. V Amarillu to byla sebeobrana. Zmizte, vy dva! Nenechám se potrestat za něco co jsem nespáchal.“

„Jestli jste skutečně nevinný, pak to vyjde najevo, Shorte,“ zavolal jsem. „Vyjděte ven beze zbraně. Všechno se prošetří.“

„Nikomu nevěřím. V Novém Mexiku vypsali odměnu na moji hlavu. Odložte revolvery, marshalové a zvedněte ruce. Jestli něco zkusíte, budu střílet.“

„Mějte rozum,“ ozval se Joe. „Jen si všechno komplikujete.“

„Horší už to být nemůže. Zahoďte zbraně!“

Pochopil jsem, že jsme toho muže podcenili. Byla to chyba, přijet na farmu přímo. Jenže to jsme poznali pozdě. Short byl nyní ve výhodě.

Farmář řekl: „Ať je to Short nebo Hamilton, pomohl mi, když jsem byl v úzkých. Tak by se bandita nezachoval. Já věřím, že mluví pravdu. Měli byste ho nechat jít.“

S tím se Stone pohnul. Kráčel ke stáji a zmizel uvnitř.

„Já čekám,“ zavolal Short.

Odhodili jsme revolvery.

„Teď vytáhněte pušky z pouzder a taky je odhoďte,“ poručil Short.

Poslechli jsme. Zaskočil nás jako zelenáče. Nejraději bych si sám nafackoval.

„A teď odchod!“

„Jdeme," zabručel jsem. Vykročili jsme a vraceli se směrem, kterým jsme přišli. Nepokoušeli jsme se ho dál přesvědčovat slovy. Ten muž nebyl ochoten vydat se do rukou zákona. A my jsme nechtěli vyvolat konflikt.

Když jsme byli na kopci, z něhož jsme před čtvrt hodinou pozorovali farmu, zastavili jsme se. Stone vyváděl do dvora osedlaného koně. Short vyšel za stodoly a vyhoupl se do sedla. Farmář svázal uzdy našich koní a vedl je k Shortovi. Ten je převzal a rozjel se. Cválal podél řeky na jihozápad.

Vrátili jsme se na farmu. Farmář nás přijal slovy: „Je mi to líto, ale já jsem přesvědčen, že je Short nevinný. Včera se mě zastal bez ohledu na nebezpečí, které mu hrozilo."

Short nám zmizel z dohledu. Zvuk kopyt utichl. Sebrali jsme ze země naše zbraně.

Farmář prohlásil: „Smím vás alespoň pozvat na snídani? Možná byste si mohli poslechnout i můj příběh. Je dobře, že jste tady."

Seděli jsme u hrubě tesaného stolu v kuchyni farmy. Mary Stoneová upražila vejce se špekem, k tomu byl chleba a káva. Joey, osmiletý špunt, seděl u stolu s námi. Pil mléko. Když Mary prostřela, posadila se také.

„Začalo to asi před měsícem," spustil Bill Stone. „Honáci z Buffalo Lake přihnali stádo na moje pozemky. Zdupalo mi celé pole kukuřice. Hnal jsem je pryč, ale o týden později jsem měl na svých pozemcích další stádo. Jel jsem na ranč a mluvil jsem s Lawtonem. Vysvětlil mi, že musím opustit svou půdu, protože ji potřebuje jako pastvinu, a pak mě dal vyhodit. Včera vypršela lhůta, kterou mi dal. Poslal na mě ty bouchače."

„A jakým právem?" zeptal jsem se.

„Sídlím na vládních pozemcích, které si nárokuje Buffalo Lake pro sebe. Takže právem silnějšího.“

„Co budete dělat?“ zeptal se farmáře Joe.

Stone pokrčil rameny. „Zůstanu tady, co jiného? Vložil jsem do farmy všechny své peníze, nemluvě o práci, kterou jsem do ní dal. V nejhorším případě budu bojovat. Short by mi jistě pomohl. Ale vy jste ho zahnali.“

Znělo to vyčítavě. Výmluvně jsem pohlédl na Joea. Opětoval mi tento pohled, zamyslel se a řekl: „Počkáme tady, až přijedou muži z Buffalo Lake. A pak, předpokládám, si budeme muset důrazně promluvit s Lawtonem.“

„Jenže Short bude mezitím v prachu,“ zabručel jsem.

„S tím se nedá nic dělat,“ řekl Joe.

„Ale ano,“ odvětil jsem. „Jeden tu zůstane a druhý pojede za Shortem.“

Joe na mě pohlédl. „Pěšky?“ prohodil.

Otočil jsem se na Stonea. „Jistě máte koně.“

„Jeden je ve stáji. Ale není to žádné dobré zvíře, je už starý.“

„Lepší pomalu jet než rychle běžet po svých,“ řekl jsem. „Zůstaneš tady, Joe a srovnáš ty chlapy z ranče. Já jedu za Shortem.“

„Nebylo by lepší čekat tu na ně společně a potom jet oba za Shortem? Prostě těm Lawtonovým grázlům vezmeme dva koně.“

„To by znamenalo, že Short může získat třeba půl dne náskoku. Ne, Joe. Vezmu si koně a pustím se za ním.“

„Jak myslíš,“ zamumlal Joe. Bylo zřejmé, že se mu můj plán nezamlouvá.

O čtvrt hodiny později jsem odjížděl z farmy. Stopa, kterou zanechali tři koně, byla dobře čitelná. Vedla asi míli na jih, pak se stočila na západ. Po další míli jsem uviděl naše koně. Pásli se. Short je tu nechal.

Začal jsem si s tím mužem lámat hlavu. Mnohé hovořilo pro to, že není tím, za co ho považujeme. Copak se takto chová sprostý vrah? Bez ohledu na vlastní bezpečnost zakročil, když rváči z Buffalo Lake chtěli z farmáře vytlouct duši.

Odvedl jsem koně zpět na farmu. A pak jsem se teprve pustil po stopě domnělého vraha. Vedla na západ…

Amos Short dorazil do Herefordu. Měl hlad a žízeň a proto zastavil před salonem. U břevna stáli již dva koně. Short přivázal svého koně k ostatním a vešel do saloonu. U pultu stáli dva muži. Další seděl u jednoho stolu. Byl oblečen jako hráč. Černý oblek, bílá košile, rudá vázanka. Zpod stetsonu mu vyčnívaly černé vlasy. Obličej měl bledý.

Vypadá jak místní pohřebák, pomyslel si Short. Ale podle způsobu, jakým si hrál s kartami pasiáns, usoudil, že to bude skutečně hráč.

Short se posadil ke stolu, který stál vedle toho hráčova. Přišel barman. „Co to bude?“

„Steak a pivo,“ řekl Short.

Barman zašel zpět za pult. Za chvíli přinesl Shortovi pivo. Ten lačně pil, pak odložil džbánek a šel ke dveřím. Z verandy se rozhlédl po hlavní ulici. Sledoval směr, kterým dorazil. Pociťoval ještě větší neklid, když věděl, že má v patách dva texaské marshaly.

Ale kam dohlédl, nedělo se nic podezřelého.

Short se vrátil do výčepu. Když se posadil, promluvil na něj hráč: „Musíte se ohlížet? Sedí vám někdo za krkem?“

„Jak jste na to přišel?“

„Viděl jsem vás oknem.“

„Ne,“ řekl Short. „Jen jsem se díval na koně.“

Hráč se pobaveně usmál. „Nechcete si dát partičku?“

„Mám jen sedm dolarů. A asi dva z toho budu potřebovat na zaplacení.“

„To vám zbývá pět. Třeba se vám podaří vylepšit si, hm… vaše konto.“ Hráč se znovu usmál.

„Počkejte až se najím,“ řekl Short. „Platí, možná nějaký dolar získám.“

Dostal steak. Hladově ho snědl. Pak spláchl poslední sousto pivem, vytáhl tabák a ubalil si cigaretu. Když hořela, vzal svoje pivo a přesednul si k vedlejšímu stolu. Položil před sebe sedm dolarů. Dva odsunul stranou. „Na útratu,“ poznamenal.

Hráč shrnul karty na hromádku a zamíchal. „Poker nebo Black Jack?“

„Poker.“

„Vklad je půl dolaru. Souhlasíte?“

Short přikývl a odsunul od sebe padesát centů. Hráč přiložil svůj vklad. Pak položil balíček na stůl. Short sejmul. Hráč rozdával karty po jedné, až oba měli pět. Short dobral tři karty, jeho soupeř dvě. Short přihodil půl dolaru. Hráč srovnal. Short chtěl vidět karty.

Hráč měl tři osmy.

Short vyložil dvě esa a dvě devítky. Měl ještě tři dolary padesát.

Po dalším vkladu to byly už jen dva. Hráč zase rozdával. Jeho prsty se míhaly. Karty se snášely na stůl tak rychle, že to Short sotva dokázal sledovat. V této hře dobíral čtyři karty. Nakonec měl jen dvě dámy. Hráč pasoval, když Short zvýšil vklad. Teď měl zase čtyři dolary, ale padesát centů nechal jako vklad.

Začala další hra. Short dostal tři kluky. Dobral dvě karty. Byl to král a sedma. Hráč bral tři karty. Short začal zvyšovat. Půl dolaru. Hráč dorovnal a přisadil další dolar. Short přisunul dolarovku doprostřed stolu a přemýšlel.

Před sebou měl již jen tři dolary. „Zvyšuji o dolar," řekl a přisunul na hromádku další bankovku. Teď už mu zbývaly jen dva.

„Váš dolar a další navrch," odvětil hráč.

Short držel krok a o padesát centů zvýšil.

„Zvyšuji o půldolar."

„A já chci vidět karty," řekl Short. Všechny jeho peníze ležely v banku.

Hráč ukázal karty. Byli to tři králové.

„Zatraceně!" vykřikl Short a zahodil své karty. Byl bez peněz. „Obral jste mě o poslední cent," zabručel. „Musím končit."

„I ďábel dělá na větší hromadu," zasmál se hráč.

Short se také zazubil. Ale jeho úsměv ztuhl. Zatímco jel do Herefordu, rozhodl se totiž vrátit se do Tucumcari a prokázat svou nevinu. Teď byl na mizině. Měl vztek, že si vůbec sedal ke kartám. Dopil pivo.

„Zvu vás na další," řekl hráč.

„Ne, děkuji, musím dál."

„Kam jedete?"

„Do Nového Mexika. Mám v Tucumcari něco důležitého. – Platím!"

Barman si řekl o dolar devadesát. Short měl deset centů. To stačilo jen na dvě piva. Odešel ze saloonu. Venku zůstal stát na verandě. Copak se proti mně spikl svět i Bůh, pomyslel si. Na ranč je to sto mil a mám v kapse deset centů. Nemáš nic na tak dlouhou cestu. Jak to chceš dokázat?

Protáhl se pod zábradlím a seskočil na ulici. Pak odvázal koně. Rozhlédl se. Na ulici téměř nikdo nebyl. Lidé většinou seděli u oběda. Pak mu padl do očí nápis BANKA. Short byl jako očarován. Jako by ho ovládala cizí vůle, vykročil a vedl koně za sebou. Přivázal ho před bankou a vešel dovnitř. Za přepážkou seděl pokladník.

Rukávy měl nad lokty sepnuté sponkami. Muž byl hubený a měl bujný knír. Nikdo jiný tam momentálně nebyl. Úředník vzhlédl a – hleděl do hlavně Shortova koltu. Zbledl.

„Jsem na mizině," řekl Short. „Mám před sebou dlouhou cestu. Musíte mi pomoct, pane. Řekněme sto dolarů. Dostanete je nazpět, až budu mít." Aby dodal svým slovům důrazu, natáhl kohoutek.

Pokladník na něj zmateně hleděl. Pak vstal, jako loutka na drátkách a vytáhl z přihrádky sto dolarů v menších bankovkách a podal je Shortovi. „Vy je chcete vrátit?" zasupěl nevěřícně.

„Ano. Potřebuji je jen půjčit. Bohužel nemám čas podepisovat smlouvu. Musí vám stačit mé slovo." Short zastrčil peníze do kapsy. Pak se otočil a vyběhl na ulici. Bleskurychle odvázal koně, otočil ho a vyšvihl se do sedla. Rozjel se tryskem ulicí.

Pokladník vyběhl z banky. „Přepadení!" ječel přeskakujícím hlasem. „Přepadl banku! Ten darebák uloupil sto dolarů!"

Lidé se sbíhali. Ulice jich byla plná. Několik mužů se hned mělo k pronásledování bankovního lupiče. O chvíli později vyrazili.

Short ujížděl několik mil na západ, pak se otočil na sever. Chtěl se dostat k Canadian River a podél ní na západ...

Již brzy zjistil, že je pronásledován. Z jednoho návrší spatřil jezdce. Bylo jich téměř tucet. Jeho stopa v zaprášené trávě byla naprosto zřetelná. Pobídl koně a věděl, že je odkázán jen na jeho rychlost a vytrvalost.

Přijel jsem do Herefordu a divil jsem se, že je saloon v

tuto denní hodinu tak plný. Ale hned jsem se dozvěděl důvod. Byla přepadena banka. Lidé se sešli v saloonu, aby tuto událost probrali. Mluvil jsem přímo s pokladníkem. Popsal mi lupiče. Byl to bezpochyby Short, kdo bance ulehčil o sto dolarů.

Málem jsem se musel smát. To nebyla žádná loupež v obvyklém smyslu. Short si pouze opatřil peníze na cestu. To byl vtip! Ale vzhledem k dalším okolnostem byl tento případ příliš vážný. Prostě to byla loupež a ze Shorta se stal bankovní lupič. Seznam jeho hříchů v Texasu se opět rozrostl. Zabil jednoho muže, další dva zranil a teď i banka v Herefordu. I kdyby se neprovinil tím, co mu předhazovali v Novém Mexiku, stal se z něj bandita, kterému v Texasu hrozil vysoký trest.

Dozvěděl jsem se, že poslední dolary prohrál při pokeru a nechápal jsem, co se mu muselo honit hlavou.

Vyjel jsem z Herefordu a pustil se po stopě stíhacího oddílu. Pozdě odpoledne jsem před sebou uviděl skupinu jezdců. Jeli mi naproti. Zastavili. Jeden z mužů řekl: „Vy jste marshal? Vracíme se z pronásledování. Nějaký všivý bandita přepadl v Herefordu banku. Jeli jsme za ním až k Paloduro Creek. Tam jsme ztratili stopu. Ten darebák jel dál vodou a my jsme nenašli místo, kde z ní zase vyjel."

„Možná pojede podél potoka až k jeho prameni," řekl jsem.

„Ten leží asi jen deset mil od hranice s Novým Mexikem," prohlásil mluvčí skupiny. „Nemáme vybavení na tak dlouhou cestu. Budete ho sledovat, marshale?"

„Ano. Držím se mu na stopě už od Amarilla. Jmenuje se Amos Short."

O chvíli později jsem byl zas sám. Muži z Herefordu se vraceli domů. Pokoušel jsem se vžít do Shortovy situace. Uvažoval jsem, jestli má v plánu vrátit se do Nového Mexika.

Už jsem od něj očekával cokoliv.

Byl večer, když jsem dorazil k Paloduro Creek. Přejel jsem ho. Voda sahala koni sotva nad kotníky. Na druhém břehu jsem se vydal podél vody na západ.

Pokračoval jsem v cestě, dokud se plně nesetmělo. Odhadoval jsem, že Short nebude mít větší náskok než pět mil. Něco mi říkalo, že i on se v noci utáboří. Chtěl jsem vyrazit co nejdříve...

Uplynuly čtyři dny. Amos Short zastavil koně v zářezu mezi dvěma vrcholky. Bylo poledne. Přimhouřenýma očima sledoval budovy, které tvořily jeho ranč. Tady žil, dokud na něj nehodili vraždu Yula McPhersona.

Z komína se kouřilo. Někdo tam tedy byl. Shortův obličej se zachmuřil. Oči se mu zaleskly vztekem.

Lehce polechtal koně ostruhami a zvíře vykročilo. Krokem se blížil k ranči. V jedné z ohrad stál asi tucet koní. Short si napětím okusoval spodní ret. Mimoděk uchopil pažbu revolveru.

Blížil se k ranči za stodolou, aby ho nikdo neviděl. Za stodolou seskočil. Vytáhl pušku ze sedlového pouzdra. Zaklapl náboj do komory. Pak obešel budovu a zastavil se na rohu. Viděl na delší stěnu obytného domu. Dveře byly otevřené. Po jejich stranách bylo po jednom oknu. Okenice byly dokořán. V pravém úhlu k obytnému stavení byla přistavěna stáj. Pod přístřeškem stál těžký vůz s plochou korbou. V domě cosi harašilo. Pak z něj vyšel nějaký muž. Kráčel s vědrem ke studni, hodil ho dovnitř a vytáhl ho plné vody. Pak se vracel do domu.

Short vyčkával. Pak mezerou mezi stodolou a skladištěm spatřil dva jezdce, kteří se vyhoupli na terénní vlnu. Rychlým cvalem se blížili k ranči. Oblečeni byli jako

kovbojové. O chvíli později vjeli do dvora.

Short zalezl za kůlnu a sledoval dva příchozí. Seskočili u studny, dali napít koním a sundali jim sedla. Odvedli zvířata do ohrady. Odložili sedla do stáje a vešli do domu.

Short stál na svém místě. Ovládal ho vztek. Ranč Pinco Mesa si z jeho ranče udělal pobočku, na které pracovali tři kovbojové. McPhersonovi se zmocnili jeho majetku. A šerif Jesse Flannagan z Tucumcari mu v tom pomohl.

Short měl v krku sucho jak na poušti. V jeho nitru zuřil vztek. Za nehybným výrazem jeho tváře se skrývaly vražedné myšlenky. V domě zacinkalo nádobí…

Short vykročil. Běžel podél kůlny a dostal se k domu ze zadní strany. Tady byla dvě okna. Okenice byly zavřené. Plížil se podél štítové zdi, dostal se k přední stěně, podlezl pod kuchyňským oknem a u dveří se opět napřímil. Tasil kolt a vešel do domu. Od stolu na něj udiveně vzhlédli tři muži. Pak ho poznali. Jeden z nich zaklel. Vyskočil od stolu. Židle se skácela, jeho ruka sjela k revolveru…

Short natáhl kohoutek. Místností se rozlehlo suché cvaknutí. „Jen pokračuj," vyštěkl Short. „Mně nebude vadit poslat vás do pekla."

Lhal. Ale ti tři kovbojové mu uvěřili. Byli jako zkamenělí. Jen jejich oči byly živé.

Short zavrčel: „Zmizte. Z vašeho dnešního oběda nic nebude. Jeďte na ranč Pinco Mesa a vyřiďte Carry, že jsem zpět. Já jsem jejího otce nezabil. Vrátil jsem se proto, abych odhalil pravého vraha. Toto jí vyřiďte.

A teď táhněte. Nejprve ale odložte na stůl revolvery."

Ti dva muži, kteří dosud seděli, se vztyčili. Jeden z nich řekl: „Pro každého v našem okrese jsi McPhersonův vrah. Šerif Flannagan tě požene jako psa. Nakonec tě čeká kulka nebo provaz. Zatraceně, který čert ti našeptal, aby ses vrátil?"

Short se zašklebil. „Revolvery na stůl a pryč, jak jsem

řekl. Já najdu skutečného vraha Yula McPhersona a dovedu ho šerifovi.“

Revolverem střídavě mířil z jednoho chlápka na druhého. Opatrně vytáhli své zbraně z pouzder a položili je na stůl. Pak vykročili ke dveřím.

Short nechal prvního z nich projít kolem sebe. Jako druhý se blížil vysoký, hřmotný muž. Široká ramena se mu téměř nevešla do košile. Vzteky zatínal pěsti. Zákeřným pohledem se ze strany podíval na Shorta. Ten však už upíral pozornost na třetího muže. To tomu velkému neuniklo. Zdvihl pěsti a vrhl se na Shorta.

Ale mýlil se, když se domníval, že Short polevil v pozornosti. Short se vyhnul pěstím, které na něj mířily, uskočil, zdvihl revolver a udeřil mohutného muže do lebky. Ten padl na kolena a Short ho udeřil pěstí do brady.

Nyní se ale vzpamatoval ten, který šel jako první. Trhnutím se otočil kolem své osy, popadl Shorta oběma rukama za ramena, strhl ho k sobě a udeřil ho čelem do obličeje. Short zařval. Z nosu mu vyrazila krev. Bolestí se mu vydraly slzy do očí. Viděl všechno jen jako v mlze. Slepě kolem sebe mlátil. A zasáhl.

Ale poslední z kovbojů byl již u stolu a popadl svůj revolver. Short to zpozoroval koutkem oka, jeho

ruka s revolverem sebou švihla tím směrem a ze zbraně vyšel výstřel. Short uskočil. Jeho pohled se zaostřil.

Muž u stolu se sesunul k zemi.

Druhý zkameněl, když na něj Short namířil.

Poslední seděl na zemi a tisknul si rukama hlavu.

„Vy mizerní pitomci,“ zasyčel Short. „Vy pitomí hlupáci. Vy jste chtěli střílet.“

Postřelený muž se válel po podlaze a naříkal.

„Vstávej!“ vykřikl Short a měl na mysli toho hřmotného. „Postarejte se o kumpána. A pak zmizte. Je to vaše vina, že tady tekla krev.“

Z kovboje, který tam stál jak solný sloup, opadla strnulost. Přistoupil ke zraněnému kovboji a sklonil se nad ním. Ten zasténal: „Mám kulku v rameni. Panebože to je bolest, já se zblázním.“

Ten třetí vstal. „Byla chyba vracet se domů, Shorte. Ale ty to poznáš, až ti uvážeme dlouhou kravatu.“

„Pomoz mi, Dane,“ řekl kovboj, který se zaobíral zraněným. Vynesli ho na dvůr a provizorně ho obvázali. Pak osedlali koně a odjížděli. Short se za nimi díval, dokud nezmizeli za mírným pahorkem.

Pocítil stísněnost. Od té doby, co ho křivě obvinili z vraždy Yula McPhersona, byl neustále nucen bojovat o svou kůži. Stal se z něj zločinec. Proklínal McPhersona a Johna Camerona, který ho sledoval až do Texasu, proklínal celou svou situaci. Na ranči zůstat nemohl. Bylo jen otázkou času, kdy se vyrojí jezdci z ranče Pinco Mesa. Možná s nimi přijede i šerif. Možná také ne a udělají s ním krátký proces.

Short zaopatřil svého koně a odvedl ho do stáje. Nesundával mu ani sedlo. Pak šel zpět do kuchyně. Na kamnech stála pánev se steaky a mísa brambor. Short se posadil ke stolu a dal se do jídla.

Pak vyšel ven. Pohlédl na slunce. Již překročilo zenit. Krajina v těchto místech byla zvlněná, tu a tam ze země čněly skalní věže. O kus dál na jih začínala poušť. Také na severu se zdvihaly šedé masivy skal. V dálce byly jejich kontury jen nezřetelné.

Short šel do stáje pro koně.

Uslyšel jsem třesknutí výstřelu a pobídl jsem koně na pahorek. Před mým zrakem se rozprostíralo údolí, které vyhloubila Canadian River. Jižně od řeky se zdvihaly

kopce, severně se táhla planina porostlá keři a stromy. Tam na rovině jsem spatřil ranč.

Sesedl jsem a čekal. Netrvalo dlouho a do dvora vyšli tři muži. Dva z nich podpírali třetího. Posadil se na zděné roubení studny a tiskl si levou ruku na pravé rameno. Jeho dva společníci přinesli ze stáje sedla, jeden z nich osedlal koně, zatímco se druhý staral o zraněného.

Ve dveřích se zjevil čtvrtý muž. V ruce držel kolt.

Amos Short!

Jak se zdálo, došlo na ranči k přestřelce, z níž vyšel Short jako vítěz.

Tři kovbojové odjeli.

Short vytáhl ze studny vědro vody a napojil koně. Pak ho odvedl do stáje, zřejmě, aby mu dal krmení. Pak se vrátil do domu.

Čekal jsem.

Pak Short zase vyšel ven. Vyvedl ze stáje koně, nasedl a rozjel se k severu.

Já jsem vyrazil co nejrychleji širokým obloukem. A pak jsem ho viděl přijíždět. Zůstával jsem v zákrytu za skalní věží. Donesl se ke mně dusot kopyt. Pak mi vjel do zorného úhlu jezdec. Nabil jsem pušku, kterou jsem mířil od boku. „Tak to by stačilo, Shorte!“ vykřikl jsem. „Zvedni ruce nad hlavu. O nic se nepokoušej, to by se ti vymstilo.“

Short přitáhl jako zhypnotizován uzdu. Pomalu jsem k němu vykročil. Svého koně jsem nechal ve skrytu za skálou. Shortovy vystouply tvrdě lícní kosti. Zatínal vzteky zuby. Pomalu zdvihl ruce.

„Dolů z koně!“ poručil jsem.

Přehodil levou nohu před hrušku sedla a aniž by spustil ruce, sklouzl ze sedla. „Ty jsi jeden z texaských marshalů, je to tak?“

„Uhodl jsi. Musím té odvézt zpět do Texasu, Shorte. Zabil jsi muže a další dva zranil. K tomu jsi přepadl banku

v Herefordu.“

„Musel jsem se bránit, marshale. John Cameron mě chtěl odvézt do Nového Mexika. Tady mě čeká provaz, protože mě obvinili z vraždy, kterou jsem nespáchal. Co jsem měl dělat? A ti dva chlapi v Amarillu na mě chtěli střílet…“

„Možná to byla sebeobrana, ale možná také ne. O tom musí rozhodnout soud. Tak jako tak jsi bankovní lupič. A za bankovní loupež se dává hodně roků káznice.“

„Vzal jsem jen sto dolarů,“ zabručel Short. „Potřeboval jsem ty peníze. Za část z nich jsem si ve Veze koupil jídlo a výstroj. Slíbil jsem tomu pokladnímu, že peníze vrátím.“

„Nikdo nemá právo půjčovat si peníze a strkat pokladníkovi pod nos pětačtyřicítku. Otoč se. Přesně tak.“ Přišel jsem k němu a vytáhl mu kolt z pouzdra a zastrčil si jej zezadu za opasek. „Odvezu tě do Tucumcari, Shorte,“ řekl jsem. „Zítra ráno vyrazíme na cestu do Texasu.“

„Jestli mě Flannagan dostane do rukou, nenechá mě už odejít,“ vyrazil Short. Přistoupil jsem k jeho koni a vytáhl od sedla pušku. Short pokračoval: „Yul McPherson se považoval za krále v tomto kraji. Všichni chtějí vidět viset jeho vraha. A Carry McPhersonová je bez sebe zuřivostí, stejně jako Rand, což je jeho synovec. Flannagan je šerifem jen z McPhersonovy milosti. Nenechají se mnou ani otevřít proces. Prostě si pro mě přijdou do vězení a pověsí mě. A vy proti tomu nic nezmůžete, marshale.“

Náhle si vzpomněl na formality a vykal mi.

Uvažoval jsem. Neměl jsem pocit, že přehání. „Běžte přede mnou k ranči,“ řekl jsem. „Vezměte koně za uzdu…“

O deset minut později jsme seděli v kuchyni u stolu. Nenamáhal jsem se mu svazovat ruce. Bylo to zvláštní, po tom všem, co mě sem dovedlo, ale já jsem věřil jeho zapřísahání, že on McPhersona nezabil.

Mohl mě jen vodit za nos, ale to, co říkal, znělo

věrohodně.

„Kdo zdědil po jeho smrti ranč?“ zeptal jsem se.

„Pokud vím, tak Carry a Rand a sice půl na půl. Rand je synem Yulova bratra a jeho rodiče přišli o život při přepadení indiány, když mu byl rok.“

„Kdo tedy mohl zastřelit Yula McPhersona?“

„Možná to byl sám Rand,“ odvětil Short. „Snad se nemohl dočkat, až se ujme dědictví. To já nevím. Mohl to být ale někdo z ostatních rančerů nebo osadníků, kteří sousedí s rančem Pinco Mesa. McPherson měl jistě víc nepřátel.“

Byl jsem stále vnitřně rozpolcený. Na jednu stranu jsem Shortovi věřil, ale na druhou stranu se v Texasu provinil proti zákonu. Ovšem jak soudní porota v Amarillu posoudí tu přestřelku v saloonu, bude záviset na tom, zda Short v Novém Mexiku vraždil či ne. Kdyby byl nevinný, musel by soud dospět k závěru, že se jednalo o sebeobranu. Pokud by byl vinen, šlo by o odpor při zadržení a smrt toho kovboje by byla vraždou.

Rozhodl jsem se vypátrat skutečný průběh událostí. Přitom jsem si byl dobře vědom, že v Novém Mexiku má moje hvězda cenu plechu, z něhož je vyražena. Šerif Flannagan také nebude nadšený, když mu budu strkat nos do věcí, které mi nepřísluší. Ale já jsem věděl, že nejdůležitější ze všeho je poznat pravdu.

Řekl jsem: „Je mi líto, Shorte, ale já vás musím dát do vězení v Tucumcari. Ale zůstanu nablízku. Pokusím se zjistit, kdo ve skutečnosti zabil McPhersona.“

„Vy mi tedy věříte, Waco?“

„Ano.“

„Ale jestli mě necháte v Tucumcari, nemám naději. Vyvlečou mě z vězení a zlynčují. Flannagan si nad tím umyje ruce.“

„Nemůžu vás nechat běžet. Pořád je tu ten mrtvý

v Texasu, nemluvě o přepadení.“

Short se zachmuřil. V jeho očích jsem zaznamenal cosi jako paniku. Zaškubal mu koutek. Náhle se vzepjal. Nadzdvihl stůl a převrátil ho proti mně. Já jsem se snažil vstát, když mě zasáhla hrana stolu. Klopýtl jsem a padl na zem. Short po mně okamžitě skočil. Udeřil mě pěstí do obličeje, sklonil se nade mnou, popadl mě za košili a trhnutím mě zvedl. Chtěl mi zasadit další úder pěstí.

Vyhnul jsem se mu v posledním okamžiku. Pěst mě jen škrtla po spánku. Vystřelil jsem proti němu pravicí a hned nato i levicí. Jeho hlava odlétla hned na jednu, hned na druhou stranu. Zasupěl bolestí.

Otřepal se z ran a jeho prsty se sápaly po mém krku jako spáry dravce. Začal mě škrtit. Otevřel jsem ústa, ale nevyšel ze mě ani tón. Napřed levou, pak pravou pěstí jsem ho udeřil do žeber. Stále na mně klečel a nemilosrdně mi tiskl hrdlo.

Vzpíral jsem se. Docházel mi vzduch. Shortova tvář se mi před očima rozmazala. Točila se mi hlava a moje plíce žadonily o vzduch. Zase jsem udeřil do jeho žeber. Nepovolil. Pak jsem ho však zachytil pravou rukou za vlasy a zvrátil jsem mu hlavu vzad. Bolest pro něj byla příliš silná. Pustil můj krk, ale zato mě udeřil pěstí do tváře. Stále jsem držel jeho vlasy. Sklonil se na stranu, sáhl oběma rukama nad sebe, chytil mě za zápěstí a pokoušel se ho zkroutit.

Vtom jsem ho ale udeřil volnou rukou do hrudní kosti. Trhl jsem pravou rukou a zvrátil jsem ho ze sebe.

Krk mě bolel. Nemohl jsem polknout. Ale zase jsem dýchal. Hned se do mě vlila nová síla. Pohled se mi projasnil a dostal jsem se na nohy.

Jednou ranou jsem Shortovi vyrazil dech. Ale on se zvedl, lapal po dechu a uskočil mé další ráně. Sáhl jsem po revolveru. Ale pouzdro bylo prázdné. Remington mi

vypadl z pouzdra, když mě Short srazil k zemi. Neměl jsem čas ho hledat. Short po mně skočil jako tygr. Zasáhl mě, klopýtal jsem dozadu, dokud jsme nenarazili do zdi. Tvrdě jsem si narazil zátylek. Před očima jsem měl jen mžitky. Vtom mě Short zasáhl do brady. Má hlava znovu zaduněla o stěnu.

Short ode mne odskočil. Můj protiútok ho minul. Pak se na mě vrhl zase se zdviženými pěstmi. Zaútočil takovou razancí, že by porazil koně. Ale nezasáhl. Sklonil jsem se před jeho rozmachy a zespodu jsem mu zabořil pěst do žaludku. Nedobrovolně se předklonil, chtěl mě sevřít pažemi, ale to ho už zasáhl druhý protiúder, tentokrát levačkou, do brady a on klopýtl dozadu.

Klesl na židli a seděl na ní snad dvě sekundy. Pak se odrazil a zaútočil na mě se skloněnou hlavou jako zuřivý býk. Odskočil jsem bokem. Narazil do zdi, já jsem ho popadl za límec, koleno jsem mu přiložil na bedra a trhl jsem. Padl pozadu na zem. Chvíli ležel lapaje po dechu jako tonoucí, pak ale překonal ochromení a začal se zvedat. Udeřil jsem ho pravým hákem do brady a on opět padl na záda. Zařval a rozkašlal se.

Ale zřejmě mu strach, že se dostane do vězení v Tucumcari, propůjčil nadlidské síly. Stále neměl dost. Vyhrabal se ze země a vrhl se proti mně. Podařilo se mu obejmout moje nohy, takže jsem padl k zemi. Chvíli jsme se váleli po podlaze, než se mi podařilo vzepřít se kolenem a shodit ho ze sebe. Na nohy jsme se dostali současně. Sklonil jsem se opět pod jeho rozmachem a pravou pěstí jsem ho znovu udeřil do žaludku. Divoce zařval. Jeho trup se sklonil kupředu, přesně proti mé další ráně. Jeho hlava opět vylétla vzhůru. Povšiml jsem si, že jeho pohled už je skelný. Ale udeřil jsem ještě jednou. Tentokrát to byla pravačka, která mu přistála uprostřed obličeje.

Potácel se, udělal několik kroků pozpátku. Pokračoval

jsem a udeřil ho do břicha. Teď už byl u konce. Se sténáním se zkroutil, oběma rukama jsem ho uhodil do zátylku, on padl na podlahu a zůstal ležet.

Doklopýtal jsem k židli a se supěním se na ni posadil. Byl jsem vyčerpán a bolely mě Shortovy údery.

Bylo to zoufalství štvance, které ho donutilo na mě zaútočit, nebo byl skutečně vrahem, který se chtěl vyhnout trestu?

Vzpomněl jsem si, že můj remington musí ležet někde na podlaze a rozhlédl jsem se po něm. Byl pod stolem. Když jsem se pro něj sklonil, udělalo se mi zle. Ale překonal jsem se, napřímil jsem se a zastrčil zbraň do pouzdra. Pak jsem mezi oddechováním prohlásil: „Tím jsi dokázal jen to, že tě spoutám, Shorte. Na mém rozhodnutí dopravit tě do Tucumcari se nic nezměnilo."

„Táhni k čertu, Waco. Když mě vydáš Flannaganovi, je ze mne mrtvola."

Shortův revolver byl uložen v mé sedlové brašně. Jeho pušku jsem zastrčil do sbalené deky za sedlem. Spoutal jsem mu ruce před tělem. Mohl tedy řídit koně, ale jinak byly jeho pohyby omezené. Zažil jsem, jak je nevypočitatelný, a proto jsem nechtěl znovu pokoušet osud.

Když jsme přijeli do Tucumcari, vzbudili jsme samozřejmě pozornost. Shorta tu znali. Za okamžik za námi kráčel houf lidí. Když jsme zastavili před šerifovým úřadem, lidé nás obstoupili. Na verandu vyšel šerif. Tvářil se zlověstně. Řekl: „Nosíte pěticípou hvězdu, cizinče. Přijíždíte z Texasu?"

„Jsem texaský marshal Bill Waco," představil jsem se. „Sledoval jsem Shorta a zatkl ho na jeho ranči. Zítra s ním

chci vyrazit do Texasu. Něco tam napáchal."

„Je to vrah," odvětil šerif úsečně. „Na něho čeká šibenice v našem městě. Nikam ho nepovezete, marshale. Asi vám nemusím říkat, že vaše hvězda je v Novém Mexiku k ničemu."

„Ne, to nemusíte," řekl jsem. Ten šerif se mi nelíbil. Začínal jsem litovat, že jsem sem Shorta přivedl. Jestli byl ten šerif závislý na McPhersonech, byla to skutečně chyba.

„Pojďte dál, Waco. Probereme co je potřeba. Na jeho hlavu je již odměna dva tisíce dolarů. Myslím, že ty peníze patří vám."

Slezl jsem z koně a pobídl Shorta, aby rovněž sesedl. Ulicí se nesla změť hlasů. Byl to shluk přihlížejících. Počítal jsem, že do hodiny vyrazí z města posel, aby vyřídil McPhersonovým, že byl dopaden domnělý vrah starého rančera.

Vedl jsem Shorta do kanceláře. Pohled, kterým se mě snažil probodnout, hovořil za všechno. Byla v něm zlost a beznaděj.

Šerif Flannagan vešel jako poslední. Převzal zatčeného a odvedl ho do cely. Slyšel jsem zařinčet mříž a zaskřípět klíč v zámku. Šerif přišel zpátky. Řekl jsem:

„Short tvrdí, že s McPhersonovou vraždou nemá nic společného."

„To je jasné, že to tvrdí," ušklíbl se šerif. „Přece si nebude kopat hrob tím, že se přizná." Flannagan šel k psacímu stolu a posadil se k němu. Ukázal na židli, ale já jsem raději zůstal stát. Šerif na to reagoval pokrčením ramen.

„Short v Texasu zastřelil člověka a další dva zranil," řekl jsem. „Hnal se za ním lovec lidí. Dušuje se, že střílel v sebeobraně. Pokud byl nevinný, věřím tomu, že šlo o sebeobranu. Ten muž není žádný sprostý vrah."

O přepadení banky jsem se šerifovi ani nezmiňoval.

Pozorně jsem ho sledoval. Působil na mne umanutým dojmem. Měl narezavělé vlasy. Kůže se mu leskla, jako by se stále potil. Jeho obočí bylo husté a stejně rezavé jako vlasy. Pod ním spočívaly vodově modré oči, které opětovaly můj pohled beze stopy přátelskosti. „Tak si tomu věřte, Waco," řekl, a zaklonil se v křesle. Ruce založil na hrudi. „Já vím ale něco jiného. Short hrozil, že Yula McPhersona zabije. A nakonec vyplnil své hrozby. Musí viset."

„Takže rozsudek byl již vynesen," řekl jsem.

„Jako by se stalo."

„Ochráníte Shorta v případě, že sem dorazí Carry McPhersonová se svými lidmi a bude ho chtít vydat?"

„Proti tomu budu sotva něco namítat," prohlásil šerif a arogantně se ušklíbl. „Nasadil vám ten Short brouka do hlavy?"

Nereagoval jsem na to, otočil jsem se na patě a vykročil k východu. Za mnou zazněl šerifův hlas: „Varuji vás, Waco. Nic nepodnikejte. V tomto kraji zastupuji zákon já. Nelezte mi do zelí, nebo toho budete litovat."

Šel jsem dál, vyšel jsem na verandu a zavřel za sebou. Zhluboka jsem se nadechl a vydechl. Předhodil jsem Shorta vlkům, to mi bylo jasné. Šerif se řídil zákony ranče Pinco Mesa. Short mi nelhal.

„Pojedeme na Shortův ranč a podáme si toho sviňáka!" vykřikl Rand McPherson. „Ten se rána nedožije."

Jeden z kovbojů, kteří byli umístěni na Shortově ranči, mu právě podal hlášení. McPhersonovy oči vztekle plály. Carry McPhersonová seděla v těžkém křesle u stolu ve velké hale hlavní budovy. „Ano!" vykřikla také. „Short nemá právo na život. Jeď, Randy, a potrestej vraha mého

otce.“

O chvíli později opustil Rand McPherson v čele oddílu jezdců ranč. Bylo jich osm. Carry za nimi hleděla. V očích jí plála nenávist. Nenávist k Amosi Shortovi, kterého považovala za vraha svého otce.

Ranč ležel na Pajarito Creek, který dvacet mil severně od Tucumcari ústil do Canadian River. Jezdci jeli podél potoka na sever. Když se začalo smrákat, dorazili na Shortův ranč. Byl prázdný. „Budeme hledat jeho stopu v kopcích!“ poručil Rand McPherson svým mužům.

Bylo již téměř tma, když přestali pátrat. McPherson řekl: „Věřím tomu, že se na ranč vrátí, jakmile zmizíme. Spálíme ty boudy. Nesmí mít už možnost skrývat se tady. Až ho dostaneme, postavíme tu vlastní zařízení.“

Muži seskákali z koní a rozběhli se do všech budov. Další vyhnal koně z ohrady. Chtěli malé stádo odehnat na Pinco Mesa.

Pak jeden z kovbojů zvolal: „Od jihu sem někdo jede. Možná je to Short.“

Ostatní se otočili. Skutečně se blížil osamělý jezdec. Nebyly zatím poznat podrobnosti. Bylo již šero.

Někdo řekl: „To není Short. Zdá se mi, že má hvězdu. Ale šerif Flannegan to není.“

Rand McPherson zavolal na muže, kteří byli uvnitř rozdělat oheň. „Počkejte ještě!“ nařídil. Tiše dodal: „Napřed zjistíme, co tu chce ten hvězdonoš.“

Napjatě čekali na jezdce…

Uviděl jsem ve dvoře ranče malou skupinu. Tři koně tam stáli bez jezdců. Ve dveřích obytného domu stál muž. V ruce držel hořící petrolejku. Tušil jsem, s kým mám tu čest.

Zastavil jsem se dvě koňské délky před těmi muži. Okamžik jsme se mlčky odhadovali a pak jsem řekl: „Vy jste jistě z ranče Pinco Mesa, pánové?“

„Ano. Jmenuji se Rand McPherson. Vrátil se sem Short, vrah mého strýce. Postřelil jednoho z našich mužů. Chceme ho zajmout a dopravit ho do Tucumcari k šerifovi.“

„Skutečně to chcete?“ zeptal jsem se a zřetelně jsem cítil, jak ve mně roste vztek.

„Co je to za otázku?“ vyštěkl zamračený McPherson. Na čele se mu udělaly dvě tlusté vrásky.

„Že chcete Amose Shorta potrestat a obejít při tom zákony,“ odvětil jsem.

„Kdo vlastně jste? US-Deputy marshal?“

„Ano. Pronásledoval jsem Shorta a zatknul jsem ho. Nachází se v cele u šerifa Flannegana. Podnikli jste sem tuto cestu zbytečně, McPhersone.“

„Už to tak vypadá.“ McPherson pokýval hlavou. Pak se otočil. „Pokračujte, Charly.“

Chlápek ve dveřích se otočil. Také ten ve vratech stáje se otočil na patě a chtěl zajít dovnitř.

„Co to má znamenat?“ zavolal jsem.

„Spálíme to tady.“

„Na to nemáte právo.“

„Chcete nám zabránit?“

V domě to zařinčelo. Muž, který měl před chvílí v ruce lampu, vyšel do dvora. Také ze stáje a stodoly vyběhli další muži. Vraty stáje probleskovaly plameny.

„Budu vás žalovat,“ vykřikl jsem.

„Poslužte si,“ odvětil McPherson lhostejně. Pak se zasmál. „Vraťte se odkud jste přišel, marshale. My tu máme vlastní zákony. Ty jsou trvalejší než zákon, který zastupujete vy.“

Muži, kteří založili oheň, seděli již v sedlech. „Jedeme!“

vykřikl Rand McPherson a švihl uzdou. Skupina se rozjela.

Mezitím se oheň začal šířit i ve stodole a v domě. Nemohl jsem tu nic zachránit a proklínal jsem svou bezmocnost. Během pár minut všechno plálo jako stoh slámy. Plameny tančily po střechách. K večernímu nebi se nesly jiskry a kouř.

Plameny byly vyšší a vyšší. Požár praskal a hučel. Mírný vítr ke mně nesl žár. Hroutily se stěny a s praskotem se lámaly trámy. Vzduchem vířily kusy popelu. Ranč byl obětí plamenů. Chtěl jsem tu přenocovat a nyní z ranče zbyly jen hromady popela. Přemýšlel jsem co dělat. Nakonec mě starost o Shortův osud hnala zpět do města. Když jsem se z dálky otočil, z ranče už mnoho nezbývalo. Už nemělo co hořet. Jako hrozící prst čněl ze spáleniště kamenný komín.

Hlavou mi táhly myšlenky. Přemýšlel jsem o tom, co mi Amos Short odpověděl na otázku, kdo jiný by měl důvod zabít Yula McPhersona. „Snad to byl sám Rand. Možná se nemohl dočkat, až se ujme dědictví…“

Nato jsem nesměl zapomínat.

Poznal jsem Randa McPhersona osobně a podle prvního dojmu to byl muž, který kráčel přes mrtvoly, pokud to posloužilo jeho cílům. Nechal zapálit celý ranč jen proto, aby nemohl případně sloužit Shortovi jako útočiště. Takoví lidé smetli z cesty cokoliv, co jim bylo překážkou.

Názor, že to byl sám Rand McPherson, kdo zavraždil svého strýce, nebyla vůbec scestná. Byl jsem si jistý, že Short není vrahem.

Pobízel jsem koně ke spěchu. Cítil jsem hlodavý neklid. Nakonec jsem se skutečně bál, že dorazím pozdě.

Rand McPherson jel se svými muži přímo do Tucumcari. Když dorazili do města, vládla již naprostá tma. Z mnoha oken dopadalo na prašnou hlavní ulici světlo. Ze saloonu břinkal klavír. Z výčepu se na ulici nesl povyk.

Zastavili před saloonem, sesedli, přivázali zvířata k tyči vedle ostatních a vešli. Byly tam asi dva tucty hostí. Všechno místní muži. Když do místnosti vešlo mužstvo ranče Pinco Mesa, zavládlo ticho.

McPherson a jeho jezdci kráčeli k pultu. Objednali si whisky a pivo. Když Rand McPherson upil ze své sklenky, obrátil se k přítomným a zvolal: „Ve vězení sedí vrah mého strýce. Short zabil Velkého Yula ze zálohy. To volá po pomstě, pánové. Pijeme na to, že vrah mého strýce je pod zámkem. Platím všechno, co se tu dnes večer vypije."

Muži mu připíjeli. Kdosi vykřikl: „Měli bychom toho bastarda pověsit bez úředníků. Jeho vina je jasná. Proč se zdržovat soudem?"

„Máme ve městě zástupce zákona," ozval se McPherson. „Flannagan je dobrým šerifem. Podá žalobu a soud vynese rozsudek. A potom..."

McPherson byl přerušen. „Rozsudek může být jen jeden, a sice smrt provazem. Proč by se měl zdržovat soudce a porota? Short je vinen!"

Muži souhlasně křičeli.

Po McPhersonově obličeji přelétl spokojený úšklebek. Obrátil se na barmana. „Dejte jim whisky. Ať každý vypije, kolik chce a snese."

Barman zavětřil výborný obchod...

Proudili sem další hosté. Brzy byl salon plný. Překřikovaly se hlasy, ozýval se smích, hrubé hlasy volaly po další whisky. Brzy byl pokřik po provazu pro Shorta hlasitější a hlasitější.

Slyšel jsem ten hluk a tušil jsem, co se děje v saloonu. Byla jen otázka času, kdy se k vězení vydá zdivočelý zástup, aby vytáhl Shorta ven a pověsil ho na nejbližším stromě.

Moje rozhodnutí bylo pevné.

Vyvedl jsem ze stáje Shortova koně. Stájník slavil v salonu stejně jako snad všichni místní muži a kovbojové z Pinco Mesa. Dva koně jsem nechal stát na konci uličky, která vedla k šerifově úřadovně stojící na rohu s hlavní ulicí.

Městem se nesl zlověstný hluk. Bylo to, jako by sem doléhal povyk pekla.

Plížil jsem se směrem k hlavní ulici. V šerifově kanceláři se svítilo. Nahlédl jsem oknem a uviděl jsem u stolu sedět Flannagana. Zapisoval něco do šanonu, asi hlášení o událostech tohoto dne. Samozřejmě jsem nemohl jednoduše vejít a strčit mu pod nos revolver.

Pak zaklapl knihu. Vstal, šel ke skříni a vytáhl z ní brokovnici. Když zkontroloval její zámek, zhasnul světlo. Zmizel mi ve tmě. Blížil se ke dveřím. Slyšel jsem jeho kroky. Rychle jsem uskočil do temné uličky. Pak jsem uslyšel kroky na verandě a v písku ulice. Flannagan minul pár yardů ode mě boční uličku a zmizel mi z očí za další budovou.

Ještě pár minut jsem čekal. Pak jsem šel ke dveřím kanceláře. Bylo zamčeno. Opřel jsem se o ně ramenem, ale ani se nehnuly. Poodstoupil jsem a vrhl se proti dveřím. Konečně se rozlétly. Zámek vylétl z úchytu a třeskl o podlahu. Vklouzl jsem dovnitř a zavřel za sebou.

Vzpomněl jsem si, že šerif bral klíč k celám z jedné police. Tápal jsem temnou místností, narazil na židli,

dostal jsem se ke dveřím vedoucím k celám a nahmatal jsem polici s klíčem.

„Kdo je to?“ ozval se Short, když jsem vešel do prostoru cel.

Ze saloonu se nesl křik opilých mužů, kteří se tam tísnili. To muselo vězni připadat jako řev ďáblů, kteří se na něj chystají sesypat. Jeho hlas nezněl příliš pevně. Zřejmě čekal na chvíli, kdy přijdou, aby ho vyvlekli z cely.

„To jsem já, Waco. Dostanu vás ven, Shorte.“

Našel jsem zámek a vsunul jsem dovnitř klíč. Tiše zaskřípěl, když jsem jím otočil. Dveře cely se otevřely. „Jdeme, Shorte. Nebude trvat dlouho a vyběhnou ze saloonu. Do té doby bych chtěl mezi sebe a město položit pár mil.“

„To je peklo,Waco. V saloonu se pro mě chystalo peklo. Od Flannagana jsem věděl, že do města přijel McPherson se svými chlapy. Snaží se poštvat dav...“

„Mizíme odsud,“ naléhal jsem a vracel se ke dveřím. Shorta jsem slyšel za sebou. Vyhlédl jsem na ulici. Byla prázdná. Vyběhl jsem ven, udělal dva kroky po verandě, sklonil se pod zábradlím a seskočil do ústí uličky. Short se držel za mnou. „Do té uličky,“ ukázal jsem. „Na jejím konci čekají koně.“

Rozběhli jsme se. O minutu později jsme seděli na koních. Pak jsme vyrazili do noci.

Ujeli jsme asi tři míle, pak jsme se zastavili. Short řekl: „A teď mě povlečete do Texasu, co?“

„Nejprve musím vyřídit něco tady,“ řekl jsem.

„Co tu musíte vyřídit?“

„Chci vypátrat, kdo je McPhersonovým vrahem. Kde se můžete na tu dobu v bezpečí ukrýt?“

„Pojeďme k Hardinovým. Mají u Canadian malou farmu. Jsou to moji známí a mě jistě neudají McPhersonovi.“

„Kdo mi zaručí, že neutečete?“

„Já už neuprchnu, Waco. Jestli někdo může prokázat mou nevinu, jste to vy. A pokud prokážete mou nevinu v Novém Mexiku, jsem ochoten jet s vámi do Texasu. Nejednal jsem správně, ale nedali mi jinou volbu.“

„Já vím,“ přikývl jsem.

Stočili jsme se na sever a sledovali tok Pajarito Creek. Ranč Pinco Mesa jsme objeli širokým obloukem. Ohlížel jsem se. Za námi se táhly pastviny. Naši koně za sebou nechávali doslova brázdu ve vysoké trávě. I ve svitu měsíce a hvězd byla tato stopa čitelná. To se mi nelíbilo. Ale nemohl jsem jinak.

Když jsme zastavili o něco později, zdálo se mi, že se k nám nese vzdálené hřmění. Byl jsem si jistý, že je to stíhací oddíl z Tucumcari, který se řítí po naší stopě. Nejspíš šerif a mužstvo z Pinco Mesa. Upozornil jsem Shorta, ale ten to již také slyšel.

„Pojeďme směrem na západ do skalnaté pustiny,“ navrhl. „Tam naši stopu nenajdou tak lehce. Je to ale dost velká oklika.“

„To nehraje roli,“ řekl jsem. „Hlavně abychom je setřásli.“

Pobídli jsme koně do potoka a jeli jsme kus cesty v mělké vodě podél břehu. Pak jsme přejeli tok a zamířili k západu. Již asi po dvou mílích začala vyprahlá, kamenitá země. Podkovy klapaly po tvrdém podkladu. Sledovali jsme zákruty mezi skalisky. Noční vítr jemně šelestil. Když jsme ujeli dostatečnou vzdálenost západním směrem, otočili jsme se zase na sever…

Když začínalo svítat a příroda se probouzela, ležela před námi Hardinova farma. Bylo to několik nenápadných

stavení. Nízký obytný dům z trámů a prken, nějaké kůlny a ohrada s kozami a ovcemi. Lidé na farmě ještě spali. Když jsme se blížili, kokrhal kohout. Dobytek v ohradě se zvedal. Zabečela ovce…

Zastavili jsme koně ve dvoře. Okenice byly zavřené. Kohout stále kokrhal. Pak někdo rozrazil okenici a vysunula se z ní na palec hlaveň pušky. Nějaký hlas vykřikl: „Kdo je to?“

„To jsem já, Amos Short. Je tu se mnou jeden marshal z Texasu.“

Ozval se překvapený nádech. Hned nato se otevřely domovní dveře. Vyšel z nich muž v červených sepraných spodcích. Nebylo mu víc než pětadvacet. Oběma rukama držel pušku. „To jsi ty, Amosi? To se mi snad zdá!“

„Vrátil jsem se, abych dokázal svou nevinu,“ řekl Short. „Jenže mě dostihl texaský zákon. Jsem marshalův zajatec a chce mě dopravit do Texasu.“

„Mám tu ještě práci,“ ozval jsem se. „Může Short chvíli zůstat u vás na farmě?“ Pohlédl jsem ze strany na Shorta. „Myslím, že vás k něčemu připnu pouty. Nebude to asi pohodlně, ale stále lepší, než viset v Tucumcari za krk.“

„Proč ho nevydáte šerifovi v Tucumcari?“ zeptal se farmář, John Hardin. Pak se za ním objevila dívka. Byla velmi hezká. Světlé vlasy rámovaly její úzký opálený obličej, kterému dominovaly tmavomodré oči.

„Amosi!“ vykřikla. „Kde se tu proboha bereš? Carry McPhersonová tě nechá zabít…“

„Nemohli bychom jít dovnitř?“ vstoupil jí Short do řeči. „Pak vám budu všechno vyprávět.“

John Hardin přikývl.

Slezli jsme z koní, přivázali je k lehkému vozu, vzal jsem od sedla winchestrovku a pak jsme vešli do stavení. Sedli jsme si ke stolu v kuchyni. Cora Hardinová rozdělala oheň a položila na kamna konvici s vodou. Mezitím Short

mluvil. Nezamlčel přestřelku v Amarillu, banku v Herefordu, ani jak jsem ho v noci vysvobodil z vězení.

Farmáři napjatě naslouchali. Když Short domluvil, otočil se na mě John Hardin a řekl: „Vy věříte, že nic nespáchal?“

„Co se týče McPhersona, tak ano.“

„Já jsem nikdy nevěřila, že Amos vraždil,“ ozvala se Cora. „To mohl být jen Rand McPherson nebo Cliff Manson.“

To mě zaskočilo. „Kdo je Manson?“

„Syn starosty v Tucumcari. Jeho otci patří i obchod a nájemní stáj. Je zasnouben s Carry a příští rok se chtějí brát. Jenže pokud by starý Yul hrál na ranči první housle, neměl by Manson nebo Rand žádné slovo. Ale teď…“

Mladá žena se významně odmlčela.

To byla další věc, kterou jsem nesměl opomínat. Takže tu byli dva muži, kteří by měli motiv zbavit se Yula McPhersona. Zaprvé jeho synovec a zadruhé tento Manson. Byla to hra o prestiž a moc, ale především o peníze. Hra, v níž rozdával karty sám ďábel. Nejhorší list si vytáhl Yul McPherson a Amos Short…

„Marshal prokáže, že jsi nevinný, Amosi,“ řekla Cora. „Odhalí pravého vraha.“

„Ale než tomu tak bude,“ zabručel jsem, „zůstává stále podezřelý. Jen doufám, že mu nepomůžete v útěku. To by velmi poškodilo jeho věrohodnost.“

„Vy vezmete Amose s sebou do Texasu?“ zeptala se a znělo to poněkud rozhořčeně.

„Zastřelil jednoho muže a další dva zranil a přepadl banku. Z toho nemůže vyjít bez úhony.“

„Amos a já – jsme prakticky zasnoubení,“ řekla dívka.

Pohlédl jsem na Shorta. „Proto jste navrhl, abychom jeli sem. Počítal jste s tím, že vám Cora s bratrem pomůžou?“

„Vy jste jediný, kdo to se mnou myslí dobře, marshale.

Kromě Johna a Cory, samozřejmě. Máte moje slovo, že neuprchnu. Když jsem se v Amarillu chopil revolveru, byla to sebeobrana. Když jsem si z banky vzal sto dolarů, byla to také nezbytnost. Byl jsem v těžké situaci, do které mě zahnaly sprosté intriky. Jsem ale připraven nést následky. Proto neuprchnu.“

„Dejte mi na to ruku.“

Podal mi ji. Pevně jsem ji stiskl. „Dobrá,“ řekl jsem. „Nebudu vás k ničemu přivazovat. Víte, že byste Coru navždy ztratil, kdybyste porušil slib. Protože jinak byste shnil v texaském vězení.“

„On tu zůstane, marshale,“ řekl Cora a uchopila Shorta za ruku. Hleděla na něj zamilovanýma očima.

To mě utvrdilo v rozhodnutí pomoct Shortovi prokázat jeho nevinu.

Šerif a kovbojové z Pinco Mesa ukončili pronásledování. V kamenité pustině ztratili stopu. Flannagan se vrátil do města plný vzteku k Wacovi. Protože to mohl být jen marshal, kdo vysvobodil vězně.

Bylo krátce po osmé, když přišel ke kanceláři. Když otevíral dveře, ozvalo se: „Dobré ráno, šerife. Zdá se, že jste v noci neměl štěstí.“

Člověk, který promluvil, stál v ústí uličky, která se táhla kolem šerifovy úřadovny.

„Buďte zdráv, Mansone.“ Šerif se otočil na mladíka. „Máte pravdu. Short a jeho osvoboditel nám unikli. Zmizeli v kamenité pustině. Ztratili jsme stopu.“

„To nestaví vaše schopnosti do příznivého světla, šerife,“ poznamenal Cliff Manson. Vykročil. „Neměl byste odpočívat, dokud bude ten vrah na svobodě. A co se týče toho texaského marshala, ten je s ním zřejmě spolčen. Měl

byste udělat všechno pro jejich dopadení. Jinak by se měšťané mohli velmi rychle shodnout, že na svoje poslání nestačíte, Flannagane.“

Šerif byl těsně před explozí. Nejraději by toho starostova spratka pěstí odkázal do patřičných mezí. Ale to by mu definitivně vzalo sympatie ve městě a v okrese. A on chtěl zvítězit i v příští volbě.

Vešel do kanceláře. Zuřil v něm vztek. Jeho zlost směřovala na Waca, který mu vyfoukl vězně. Toho kdyby dostal do ruky…

Šerif vzal svou pušku, pak šel do stáje osedlat koně a vyrazil z města. Chtěl se ještě jednou pustit po Shortově stopě. Dorazil až na místo, kde se stopa vynořila z Pajarito Creek a sledoval ji do pustiny.

Za dne bylo snazší najít stopu i v kamenitém terénu. Nacházel jen indicie. Někdy to byl převalený kámen, jindy jen škrábanec na skále nebo žíně z koňského ohonu uvízlé na větvičkách trnitých keřů.

Zanedlouho se stopa stočila zase k severu. Pak se před šerifem táhla Canadian River. Náhle mu svitlo. Hardinova farma! Pokud věděl, mezi Corou Hardinovou a Amosem Shortem něco bylo. Předtím ho to nezajímalo, ale dnes mu svitlo. Připadal si jako pitomec, že na to nepřišel už v noci. Uprchlíci se stočili na západ jen proto, aby zmátli pronásledovatele a odvedli je od Hardinovy farmy. O tom byl Flannagan přesvědčen.

Zamířil k farmě, potom seskočil z koně pod vrcholkem kopce a s puškou v ruce vyšel na hřeben. Viděl pod sebou farmu. Ležela v žhnoucím slunci. Ve dvoře se popelily slepice. Kus od domu se pásly kozy a ovce. Byly venku z ohrady. A pak uviděl Shorta. Vyšel z domu s vědrem, nabral z řeky vodu a vrátil se dovnitř.

Šerif dlouho nepřemýšlel.

Běžel ke koni, vyhoupl se do sedla, aby sjel z kopce.

Vtom třeskl výstřel. Jen to, že se jeho kůň dal do pohybu, šerifovi zachránilo život. Na spánku pocítil závan kulky. V příští sekundě byl dole z koně. „Waco," zavrčel a nabil winchestrovku. Dlouhými skoky se rozběhl za keř, přitiskl se za ním k zemi a mezi větvemi vyhlížel směrem, odkud přilétla kulka. Střelec musel být na kopci směrem na jih…

Výstřel samozřejmě slyšeli i na farmě. Amos Short, který byl s Corou v kuchyni, uchopil pušku a přistoupil k oknu.

Ozvěna utichla.

Nic nebylo vidět.

Ze stáje vyšel John Hardin. V ruce svíral vidle.

„Schovej se, Johne!" zavolal Short. Pak šel ke dveřím, otevřel je a naslouchal. Uslyšel zvuk vzdalujících se kopyt.

Waco odjel už za východu slunce. Neřekl, kam se pustí. Prostě prohlásil, že do tmy bude nazpět.

John Hardin zmizel ve stáji.

Znovu se ozvala kopyta, na okamžik se přiblížila a pak zase slábla. Amos Short vyšel z domu. Vsadil vše na jednu kartu. Ale nic se nedělo. „Osedlej mi koně, Johne," zavolal. „Musím se podívat, co se děje."

Flannagan mezitím pronásledoval střelce, který se dal na útěk. Stopa vedla na jih, pak na západ. Ten člověk tedy jel do pustiny. Šerif byl napjatý. Byl připraven reagovat rychlostí myšlenky. Jeho smysly byly na stráži. Někdy zastavil a naslouchal. Jednou se mu zdálo, že slyšel nějaké zachřestění. Nechal jít koně pomalým krokem. Kolem něj se neslo jen klapání podkov jeho zvířete. A pak zahřměl výstřel. Této druhé pasti šerif neunikl. Kulka ho zasáhla do hrudníku a srazila ho z koně. Nad ním na nebi táhla bílá oblaka. Jeho kůň se rozběhl. Šerif slyšel údery kopyt jako pod vodou. Krev mu každým úderem srdce pulsovala z rány. Propadal se do mdlob…

Prásknutí výstřelu ukázalo Amosi Shortovi cestu. Našel šerifa. Flannaganův kůň stále nedaleko a okusoval keř.

Short seskočil z koně a poklekl u šerifa na levé koleno. Byl při vědomí. Kalným pohledem vzhlížel k muži, kterého chtěl dostihnout.

„Kdo – kdo to střílel?“ vydralo se mu z hrdla. Jeho dech chrčel. Hruď se mu zdvíhala pod přerývanými nádechy.

„Kdybych to věděl, věděl bych zároveň, kdo je vrahem Yula McPhersona.“ Short viděl, že šerifovi vjela kulka do hrudi na pravé straně. Od farmy byli asi míli.

„Dej mi napít, Shořte,“ zasténal Flannagan. „Já mám pocit, že mi tam hoří oheň. Panebože, mě zabije už ta bolest.“

Short sundal od sedla láhev a přiložil její hrdlo šerifovi ke rtům. Druhou rukou mu nadzdvihl hlavu. Šerif pil. Něco vody mu steklo po bradě. Short odtáhl láhev a položil Flannaganovu hlavu na zem.

Pověsil vodu zpět k sedlu a vytáhl z brašny obvazy. Provizorně šerifa ošetřil. Smotal kus obvazu a zastrčil ho do rány, aby omezil krvácení. „Musím jet na farmu a postavit nosítka. Pak se pro vás vrátím. Budu pospíchat.“

„Shorte, hej, Shorte…“ ozvalo se přidušeně. Šerif zakašlal. „Je pozdě, já to nepřežiju. Řekni mi pravdu, Shořte, byl jsi to ty, kdo zabil McPhersona?“

„Ne, byl to někdo jiný.“

„Kdo – si myslíš – že to byl?“

„Rand McPherson nebo Cliff Manson.“

„Zatraceně…“ šerifova víčka zacukala. Oči se mu zvrátily v sloup a hlava klesla na stranu. Ale nebyl mrtev, upadl do bezvědomí.

Short vyskočil do sedla a hnal se zpět na farmu. S

Hardinovou pomocí sestavil nosítka, která připevnil ke svému sedlu. „Jeď do města a přiveď doktora, Johne!“ poručil Short. „Řekni, že jde o život.“

Pak se vrátil zpět k Flannaganovi. Šerif nebyl při vědomí. Short ho naložil na nosítka. Pak vzal do vleku i šerifova koně a rozjel se na farmu. Cora mu pomohla odnést Flannagana do domu. Položili ho na lavici v kuchyni. Short mu svlékl vestu a košili. Šerif byl celý od krve. Cora začala krev smývat. Short řekl: „Pokusím se najít stopu toho, kdo po něm vystřelil. Nedivil bych se, kdyby mě dovedla k ranči Pinco Mesa.“

Short odvedl šerifova koně do stáje a napojil ho. Pak odjel. Dospěl k místu, kde šerifa našel. Pak začal v kruhu hledat stopy. A našel. Byla to prázdná nábojnice, která se zaleskla ve slunci. Short našel i stopy jezdeckých holínek a pak podkov. Vydal se po stopě…

Vyšel jsem hlavní budov ranče Pinco Mesa. Měl jsem za sebou dlouhý rozhovor s Carry a Randem McPhersonovými. Pokoušel jsem je přemluvit, aby zrušili svůj slib, že zaplatí tisíc dolarů tomu, kdo zastřelí Amose Shorta. Ale moje slova byla vyslovena do větru. Především Rand McPherson se nenechal ani za nic přesvědčit, že Short s velkou pravděpodobností není vrahem jeho strýce.

Byl mi dost podezřelý svou touhou vidět Shorta mrtvého. Rand McPherson měl motiv k vraždě starého rančera. Ale cosi ve mně na tuto verzi nechtělo přistoupit. Koneckonců to byl Yul McPherson, kdo Randa odmala vychovával a tak zvrácený snad nemohl být nikdo, aby zabil člověka, kterému za vše vděčil.

Měl Rand nějaký jiný důvod? Hlavou mi bleskla krása Cory Hardinové. Nestál mu Amos Short v cestě? Ani toto

jsem nesměl zanedbat. Stáli jsme na verandě. Rand McPherson řekl: „Dřív nebo později šerif Shorta dostane. A pak mu už nepomůžete, Waco. Pro vás by bylo nejlepší, kdybyste odsud zmizel. Flannagan je na vás dost rozzlobený, že jste vytáhl Shorta z vězení."

„Copak jsem se měl dívat, jak ho lynčujete?"

„To by byl spravedlivý trest za jeho zločiny. Kde je teď? Kam jste ho schoval?"

„To vám neprozradím, McPhersone. Jsem přesvědčen o jeho nevině. Přísahal jsem si, že vypátrám skutečného vraha, který musí pocházet pouze z okolí ranče. Já ho dovleču před soud."

Zatímco jsem mluvil, sledoval jsem McPhersonův obličej, pátral jsem po sebemenší reakci. Svěsil koutky úst. Oči mu blýskaly. „Já nevím, na koho máte spadeno, Waco, ale jistě to není ten správný. Vrahem mého strýce není nikdo jiný než Amos Short. Proč by odsud prchal, kdyby měl čisté svědomí? Proč se nepodvolil šerifovi a nenechal ho, aby ten zločin prošetřil?"

„Protože by už dávno visel za krk na stromě," odvětil jsem.

Chtěl jsem se otočit a jít. Můj kůň stál u trámku. Nemělo smysl dál McPhersona přesvědčovat. Byl plný nenávisti. Ale snad chtěl přece jenom od sebe svést podezření. Pro mě stále patřil k okruhu podezřelých... Vtom zahřměla puška. Rand McPherson se chytil za srdce a zhroutil se k zemi.

Instinktivně jsem se skrčil a sáhl po revolveru. Ozvěna výstřelu utichla. Další výstřel již nepřišel. Na ranč se sneslo ticho jako umrlčí rubáš. Pak se ozvaly kroky. Carry McPhersonová vyběhla z domu. „Kdo to střílel?" Pak spatřila Randa ležet na verandě. „Panebože!" Padla vedle něj na kolena.

Upíral jsem pohled na východ, odkud padl výstřel. Nic

se nehnulo.

Otočil jsem se a šel jsem k McPhersonovi. Carry u něj klečela a hledala mu tepnu na krku. Pak pronesla zlomeným hlasem: „Je mrtvý. Teď Short zabil i Randa. Je to bestie a vy na Randově smrti nesete spoluvinu. Vy jste pustil toho špinavého vraha na svobodu.“

Naprázdno jsem polkl.

Jedna věc mi byla bolestně rázem jistá. Rand McPherson neměl s rančerovou smrtí nic společného. Byl jsem si jistý, že vrahem obou McPhersonů je jedna a tatáž osoba.

Ze všech stran přibíhali zaměstnanci ranče. Něco volali. Udělalo se mi téměř zle, že by to skutečně mohl být Amos Short, kdo střílel. Copak bych se v něm natolik mýlil? Pokud ano, byl jsem spolupachatelem této vraždy.

Toto vědomí mě drtilo.

Seskočil jsem z verandy a odvázal koně. Jedním skokem jsem byl v sedle. Jel jsem k potoku a přejel na druhý břeh. Pak jsem zamířil na návrší, odkud podle mého názoru přilétla smrt.

Našel jsem stopy. Rozrytý písek, nedopalek cigarety, převalený kámen v místě, kde stál kůň. Stopa dál vedla z kopce směrem na východ. Vedl jsem koně za sebou dolů. Tady se vrah rozjel na jih. Vyskočil jsem do sedla a sledoval tuto stopu. Vedla mezi kopce. Vtom jsem před sebou spatřil výšleh ohně z hlavně. V mžiku jsem padl ze sedla. Kulka mě minula. Pak teprve jsem uslyšel zahřmění. Můj kůň zařičel a uskočil stranou.

Vběhl jsem do krytu za keř. Byla to jen mizerná ochrana. Alespoň jsem byl skrytý před pohledem toho ostřelovače. Odsunul jsem rukou větev, abych měl lepší výhled. Znovu zahřměla puška. Nad kopcem jižně ode mě se vznášel obláček dýmu. Kulka zasvištěla keřem. V předklonu jsem se rozběhl ke koni, mocným odrazem

jsem se dostal do sedla a zabořil jsem koni paty do slabin. Vzepjal se. Trhl jsem uzdou a stočil ho vlevo.

Zase zaduněla winchestrovka. Podruhé, potřetí. Ležel jsem přitisknut na napjatém krku mého koně. Kulky mě minuly. Pak jsem vjel za kopec a byl jsem v bezpečí.

Puška ztichla.

Vyjel jsem do kopce, pod vrcholkem jsem sesedl a s puškou v ruce jsem chvátal vzhůru, dokud jsem neviděl na protější pahorek. Poslední yardy jsem se plazil. Naproti rostly keře a z nich čněl úzký balvan, vysoký asi jako člověk.

Ze střelce jsem neviděl ani špičku nosu.

Běžel jsem z kopce, abych se stále pohyboval v mrtvém úhlu vůči tomu darebákovi. Dole jsem se plížil proláklinou. Rostlo tam dost keřů, které mě kryly. Takto jsem obešel kopec, na kterém číhal ostřelovač, a začal jsem postupovat vzhůru. Přebíhal jsem od keře ke keři. Brzy jsem měl to skalisku na vršku nadosah.

Nikdo tam nebyl.

Ten chlap se dal na ústup hned poté, co vystřelil.

Zaklel jsem. Pak jsem zase hledal stopy. Podařilo se mi znovu objevit stopu. Ten mizera jel kus na západ a pak se stočil opět k jihu. Tím směrem leželo Tucumcari...

Jel jsem po stopě. Terén kolem mě byl velmi nepřehledný. Za každým keřem nebo skaliskem mohla číhat smrt. Každý krok mého koně mohl být ten poslední. Jel jsem dál s vědomím, že na mě každou sekundu někdo může začít střílet. Očima jsem bez ustání sledoval okolí, přejížděl jsem pohledem hřebínky kopců a zářezy mezi nimi. Měl jsem dojem, jako bych se projížděl po obrovském servírovacím podnose.

Můj kůň zafrkal. Vítr vál od jihu. Zavětřil něco? Ucítil jiné zvíře? Pak zaržál, zdvihl hlavu a s rozšířenými nozdrami větřil. Někde na rovině před námi mohli být vlci nebo puma kůň je ucítil.

Sesedl jsem. V ten okamžik zasvištěla kulka provázená zahřměním. Strhl jsem koně za ohlávku a vlekl jsem ho za sebou do keřů. Pak jsem začal střílet do sedla mezi kopci, odkud na mě kdosi střílel. Hlasitě zařičel nějaký kůň. Nechal jsem své zvíře na místě a rozběhl se. Využíval jsem každého krytu a blížil jsem se k mezeře mezi pahorky. Rostly tam husté keře.

Asi padesát yardů před průsmykem jsem se stočil vlevo. Vyběhl jsem do svahu, abych na to místo viděl shora. Ale ten zabiják byl už zase pryč. Viděl jsem ho mizet mezi o kus dál na jih mezi kopci.

Vrátil jsem se ke koni. Ve chvíli, kdy jsem chtěl nasednout, jsem spatřil na hřebeni východně od sebe nějakého jezdce. Zase jsem položil nohu na zem. Ten muž zastavil koně a zahleděl se mým směrem. Nic podrobnějšího jsem nerozeznával. Byl příliš daleko.

Byl to ten, který na mě střílel? Jel jen kousek na jih a pak se ke mně dostal ze strany? To jsem považoval za nemožné.

Ten muž zase pobídl koně. Scházel z kopce. Dole se zanořil do keřů. Vyčnívala z nich jen jezdcova hlava. Konečně jsem ho poznal. Byl to Amos Short. Zaplála ve mně nedůvěra. Zastrčil jsem pušku do pouzdra a tasil remington. Natáhl jsem kohoutek. Pak jsem se vydal mezi keři vstříc Shortovi.

Držel v pravé ruce pušku, jejíž pažbu si opíral o stehno. Vypadal ostražitě.

Když jsem mu vstoupil do cesty, přitáhl uzdu. Chtěl na mě namířit pušku, ale když zjistil, že hledí ho hlavně mého revolveru, ztuhl. „Waco!“ vykřikl a uvolnil se.

„Ano, to jsem já, Shořte," zavrčel jsem a nespouštěl jsem ho z mušky.

Zaraženě na mě hleděl a pak řekl: „Slyšel jsem střelbu a jel jsem za ní. To vy jste střílel?"

„Co pohledáváte v blízkosti ranče Pinco Mesa?" zeptal jsem se. Pozorně jsem ho sledoval. Nebyl jsem si už ničím jistý. Nedůvěra se vrátila, hlodala ve mně a nedala se potlačit.

„Skloňte ten revolver, Waco," promluvil Short. „Děsíte mě. – Když se dnes ráno střílelo u farmy, vyjel jsem, abych zjistil, co se děje," pokračoval. „Našel jsem šerifa Flannagana s kulkou v prsou. Byl ještě naživu. Odvezl jsem ho na farmu a pak jsem se vydal po stopě toho člověka, který po něm střílel. Vedla mě k Pinco Mesa."

Jako by mě polili ledovou vodou. „Postřelili šerifa?"

„Ano. Věřím tomu, že to udělal ten samý, kdo zabil Yula McPhersona." Teprve nyní jsem sklonil ruku s revolverem. „Byl zastřelen i Rand McPherson. Jeho vrah prchá na jih a já jedu po jeho stopě. Už dvakrát na mě čekal, aby mě skolil. Měl jsem dvakrát z pekla štěstí."

„Cliff Manson," pronesl Short.

„To já nevím. Pokud je to on, tak ho dostaneme."

„Tu střelbu na šerifa a Randa McPhersona hodí na mě. Vrah bude chtít lidem okamžitě jmenovat vraha. Pokud to zase hodí na mě, je se mnou konec. Když mě pověsí, je všechno sečteno a podtrženo. Cesta k moci v tomto okrese bude volná a smrt McPhersonů bude potrestána. To je příšerný plán, Waco."

„Takže podle vás přichází v potaz jako vrah Cliff Manson."

„Kdyby se oženil s Carry, byl by z něj nejmocnější muž široko daleko. Jenže to je možné jen přes McPhersonovu mrtvolu."

„A proč tedy střílel na šerifa?"

„Flannagan mě hledal. Nejpravděpodobnější verze bude ta, že jsem do něho tu kulku napálil já. Teď už po mně nepůjdou jen jako po vrahovi McPhersona, ale jako po vrahovi šerifa. Nikde na zemi bych nenašel klid. Měl bych na krku smečku lovců lidí a každého šerifa v celých státech. Hnali by mě jako vzteklého psa a nakonec by bylo po mně, aniž bych dostal příležitost prokázat nevinu."

„Máte pravdu," přikývl jsem. „To je příšerný plán."

„Jak se dostaneme Mansonovi na kobylku?"

„Musíme ho vylákat do otevřeného boje."

„Jak?"

Pokrčil jsem rameny. „Pokud je skutečně vrahem on, pak se dostal tam kam potřeboval. Teď už zbývá jen svatba s Carry. Jestli mu řekne ano, bude z něj nejmocnější člověk v okrese."

„Musíme získat Carry na naši stranu. Potom bychom mu mohli přichystat léčku."

„Carry se nedá přesvědčit, že jste jí nezabil otce, Shorte. A už vůbec nebude chtít slyšet, že muž, za kterého se chce vdát, je možná vrahem jejího otce a bratrance. Ne, Carry musíme nechat stranou."

„Ale dokud nenajdeme skutečného vraha, jsem já ten bídák, který zabil oba McPhersony."

„Bohužel je to tak. Snad bychom mohli o opaku přesvědčit alespoň šerifa."

„Pokud to přežije," zabručel Short.

Zaslechli jsme vzdálené dunění kopyt. Carry McPhersonová vyhnala do sedel své jezdce. A ti nyní přijížděli s přesvědčením, že Amos Short je vrahem Randa McPhersona. To, že ho tu našli, jejich mínění potvrdilo…

Smečka jezdců se vyřítila zpoza kopce. Okamžitě začali

střílet. Naštěstí nezastavili, protože v divokém trysku bylo nemožné zamířit. Otočili jsme koně, pobodli je ostruhami a rozjeli se. Zvířata se prakticky ze stoje dala do trysku.

O Shorta jsem se v tu chvíli nemohl starat. Můj kůň se řítil k mezeře mezi kopci. Zdálo se mi, že doslova letím. Když jsem se ohlédl, viděl jsem, že se Short žene vpravo za kopec.

Ohlédl jsem se. Skupina jezdců se rozdělila. Polovina se hnala za mnou, ostatní pronásledovali Shorta. Vstal jsem ve třmenech a naklonil se dopředu, abych zvířeti co nejvíce ulehčil.

Za mnou duněla kopyta. Ti chlapi nešetřili koně. Já jsem naopak nechtěl koně zcela vyčerpat. Nakonec totiž mohlo záviset na rychlosti koně, zda člověk bude vítězem nebo poraženým v tomto závodu se smrtí. To vedlo k tomu, že se smečka jezdců přibližovala. Ohlédl jsem se přes rameno a odhadl jsem vzdálenost na dvě stě yardů. A stále se zkracovala…

Koni od nozder odletovaly chuchvalce pěny. Před očima mi vlála jeho hříva. Yard za yardem mizel pod jeho kopyty. Když jsem se opět ohlédl, byli jezdci snad o dvacet yardů blíž. Drželi se mě jako klíště.

Kopyta doslova vířila. Padlo několik výstřelů. Ti chlapi ale jen plýtvali olovem. Stočil jsem koně vpravo a jel jsem pod úpatím kopce. Na okamžik jsem se ztratil pronásledovatelům z očí. Ale hned se vyřítili zpoza zákrutu. Šlehali koně uzdami a křičeli. Krempy jejich klobouků se rychlostí jízdy lámaly vzhůru. Jejich šátky pleskaly ve větru. Byli skloněni ke koňským šíjím.

Vjeli jsme na pláň. Byli za mnou již jen sto padesát yardů. Pomalu to pro mě začínalo být kritické. Kdyby se některý z nich zastavil a v klidu zamířil, byl by se mnou konec.

Kopyta mého koně se sotva dotýkala země. Musel jsem

ho nyní pohánět k nejvyšší rychlosti. Za planinou se zdvihaly další řetězy pahorků. Bylo to divoké, nepřehledné území a doufal jsem, že tam své pronásledovatele setřesu.

Můj kůň se vzchopil k poslednímu vypětí sil. Jako by to zvíře cítilo, že můj život závisí jen na něm. A jeho rychlost skutečně vzrostla. Pronásledovatelé ztráceli. Pak už jsem se řítil mezi skálami. V krkolomném trysku jsem projížděl mezerami mezi skalisky, mezi vysokými keři do úzkého zářezu ohraničeného skalními bloky vysokými jako dům.

Kůň již nemohl. Zdálo se, že vyčerpal poslední síly. Přede mnou se otevírala soutěska. Hluk, s nímž se blížili moji nepřátelé, sílil a hučel mezi skalními stěnami.

A pak cesta končila. Přede mnou se zdvihal strmý svah posetý kamením. Zastavil jsem. Kůň se vzepjal. Pevnou rukou jsem ho zklidnil. Dunění kopyt mých pronásledovatelů se ke mně neslo jako pozdrav z pekla…

Dál jsem nemohl.

Cesta vpřed byla uzavřená. Po mé pravici však zela ve skále puklina. Seskočil jsem z koně a rozběhl se dovnitř. Strmě vzhůru vedlo cosi jako stezka posetá kamením. Zdálo se však téměř nemožné ji zdolat i s koněm.

Musel jsem to ale zkusit.

Zvíře se vzpíralo, když jsem ho nekompromisně vlekl za sebou do soutěsky. Bez koně bych byl ztracen. Asi deset yardů to šlo prudce vzhůru, pak se cesta lomila. Kůň se zadníma nohama energicky zapíral, aby nepodklouzl. Od podkov odletovaly jiskry. Ale povedlo se. Sotva jsem i s koněm zmizel za zlomem, přiřítili se dolů pronásledovatelé.

Prudce zarazili koně. Vířil prach. Přede mnou vedla vzhůru brázda. Snad tudy někdy tekla dešťová voda. Dolů se kutálely kameny. Slyšel jsem hlasy. Podkovy zvonily. Pleskl jsem koně po zadku a popohnal ho dál. Ti chlapi za mnou se pustili vzhůru. Zahnal jsem je několika ranami z

revolveru. Výstřely se dutě rozléhaly mezi skalami. Sražené kulky zakvílely soutěskou.

Běžel jsem za koněm. Byl již nahoře. Prudce oddychoval a supěl. Já jsem také sotva popadal dech. Pot se mi řinul po tváři. Dole jsem zahlédl muže, kteří mě pronásledovali. Znovu jsem tím směrem vystřelil. Stáhli se. Uslyšel jsem jednoho volat:

„Tam nahoře se může ubránit celé armádě. Nemůžeme se tam dostat."

Zastrčil jsem remington, vylezl na koně a rozjel se.

Short prchal mezi pahorky. Přilepila se na něj skupinka pronásledovatelů. Short udělal chybu, že se snažil koně od začátku štvát k maximální rychlosti. A tak bylo zvíře zanedlouho zcela vyčerpané.

Z šedého pozadí každým skokem jeho koně zřetelněji vystupovaly hřebeny kopců před ním. Tam byla spása. Trávy ubývalo, zem byla stále kamenitější. I zvuk pádících kopyt se změnil, zněl teď jasněji. Kůň byl stále ještě rychlý, ale ne dost.

Shorta se zmocnila bezradnost. Ohlédl se. Byli od něj již jen sto yardů. Short se dostal ke skalám. Třeskly výstřely.

Short seskočil z koně, který se s řičením začal kácet. Převalil se ve zvířeném prachu, dostal se na nohy a hnal se dál do skal. Jeho pronásledovatelé byli tady. Také seskočili z koní a rozběhli se za ním. Short se plížil bludištěm skal, přikrčený a tichý jako stín. Někdy zahlédl někoho z nepřátel, někdy jen jejich stíny. Nestřílel, protože by se prozradil.

Musel zalézt do úkrytu jako zraněné zvíře, plížil se pod převisy a římsami, měl pocit, že ho skály rozdrtí. Jeho košile a kalhoty se trhaly o trny nebo ostré hrany kamene.

Ruce měl rozedřené a pálily jako oheň.

Ležel pod převisem. Nad ním visely masy kamene. Přepadl ho stísněný pocit. Blížily se tiché kroky. Okolo se mihnul stín mužské postavy. Třeskl výstřel. Stříleli po všem, co se hnulo. Byli rozrušení a měli z něj současně strach.

Short uslyšel hlasy. Stín byl pryč. Pod podrážkami jezdeckých holínek skřípaly kamínky. Chřestily ostruhy.

Znovu se k jeho skrýši přiblížil stín. Short zadržel dech a pozdvihl ruku s revolverem.

„Shane!“ rozlehl se chraplavý hlas

„Co je?“

„Nemůže být daleko, ale tady jsou tisíce skrýší.“

„Jo. To je hledání jehly v kupce sena. Měli bychom toho nechat. Bez koně se tak jako tak nikam nedostane.“

Shortovi stékal po čele pot a pálil ho v očích. Pot smíšený s prachem mu lpěl na obličeji. Pevně tiskl rty. Opět zachřestily ostruhy, pak se rozhostilo ticho. Short napjatě naslouchal. Čekali ti chlapi někde, až opustí úkryt? Ležel dlouho bez hnutí. Pak se vyplazil zpod kamene. Napřímil se, když tu za sebou uslyšel chladný hlas:

„Já jsem si to myslel. Zahoď zbraň a zvedni ruce, Shorte. Dělej. Docela mě svědí ukazovák, když před sebou vidím špinavého vraha.“

Short svěsil ramena. Jeho ruka se otevřela, kolt dopadl na zem. Pak se Short zvolna otočil.

Mezi skalami se objevilo několik mužů z Pinco Mesa. Pomstychtivě se šklebili. Mířili na Shorta. Kdyby začali střílet, byl by jako řešeto.

Short se vzdal.

Muži se k němu blížili. Zkroutili mu ruce za záda a spoutali ho. Jeden z nich mu zabořil pěst do břicha. Druhý řekl: „Odvezeme tě na ranč, aby Carry viděla, jak tě

pověsíme jak špinavý hadr. A tvého kumpána marshala také dostaneme. Ty jsi s ním ve spolku. Přiznej to. Je to vůbec marshal?“

Shorta zasáhla další rána pěstí. Padl na kolena a zasupěl: „Vím od Waca, že někdo zastřelil Randa. Vy se pletete, když si myslíte, že jsem to byl já. Někdo postřelil u Hardinovy farmy šerifa Flannagana a ten samý člověk zabil McPhersona.“

Dostal pěstí do brady a padl na záda. Jeden z kovbojů s odporem vykřikl: „Ty jsi nejen zákeřný a sprostý, ty jsi i zbabělec. Ale už toho bylo dost. Na ranči tě pověsíme. A všichni budeme tleskat, až ti bude viset jazyk až na vestu.“

Hnali ho před sebou. Došli ke koním. Jeden z chlapů přivázal Shorta za krk k lasu. Druhý konec si připevnil k sedlu a nasedl na koně. Short musel běžet za ním. Neměli s ním slitování…

Po hodině dorazili na ranč. Short necítil nohy. Hrubé lano rozedřelo jeho krk. Pot ho pálil v ranách. Z domu vyšla Carry. Její oči byly zarudlé od pláče. Když spatřila Shorta, potemněl její pohled nenávistí.

„Nejdřív můj otec a teď Rand. Tvůj život ztratil hodnotu, Shorte. Pověste ho!“

„Počkej, Carry,“ vykřikl Short. Ruce, které se po něm sápaly, se od něj odtáhly. „Copak nemám právo se hájit?“

„Vždyť je to jasné. Zabil jsi mého otce, protože ses bál, že tě vyžene z tvé půdy. Ale to otec nikdy nezamýšlel. Neměl nic proti tobě ani proti ostatním osadníkům. Že se mu stále ztrácel dobytek, to je jiná věc.“

„To je nesmysl, Carry, já jsem tvého otce nezabil. Ani jsem nestřílel na Randa. Ten samý vrah postřelil u Hardinovy farmy šerifa Flannegana. Já jsem sledoval jeho stopu, která vedla na Pinco Mesa. Když jsem byl nedaleko, uslyšel jsem výstřely. Byl to marshal Waco a ten vrah, kteří spolu bojovali. Vrah bohužel zase uprchl.“

„Co si ještě nevymyslíš, abys unikl oprátce," odsekla Carry a zavolala na své muže: „Odveďte ho ke staré lípě."

Chopili se Shorta a vlekli ho pryč. Vzpíral se, ale proti mnoha mužům nemohl obstát. Kovboj, který ho dovedl za sedlem, odvázal druhý konec lasa. S lasem v ruce následoval skupinku, v jejímž středu byl postrkován Short. Zastavili se u lípy s rozložitou korunou a vodorovnými větvemi. Přehodili laso přes silnou větev. Přivedli koně a posadili na něj Shorta. Laso se napjalo.

„Děláte chybu," zachraptěl Short. Hleděl na Carry McPhersonovou, která pomalu přicházela. Z její tváře se nedala vyčíst stopa pocitů a její oči působily jako kusy ledu. Ovládala ji nesmiřitelná nenávist.

„Na tuto chvíli jsem se těšila od okamžiku, kdy jsem stála před svým mrtvým otcem," vykřikla. „Odežeňte toho koně."

Vtom se ozval zvučný hlas: „Tomu, kdo na to zvíře sáhne, napálím kulku doprostřed čela! Ani hnout!"

Cvakla nabíjecí páka winchestrovky…

Když jsem setřásl své protivníky, začal jsem hledat Shorta. Jel jsem dlouho po stopě smečky, která ho pronásledovala. Pak jsem našel zastřeleného koně a zbytek jsem si snadno domyslel.

Musel jsem ještě jednou trápit svého koně, abych předstihl mužstvo z ranče Pinco Mesa. Pak jsem čekal na jednom pahorku poblíž ranče ve skrytu hustých keřů. Netrvalo dlouho a objevila se skupina jezdců. Short klopýtal pěšky za jedním z nich.

Dovedli ho do dvora. Ze své pozorovatelny jsem všechno dobře viděl.

Na verandu vyšla Carry McPhersonová. Zastavila se u

zábradlí. Slyšel jsem její jasný hlas, ale nerozuměl jsem slovům. Pak něco říkal Short. Pak ho popadli a vlekli ho k mohutnému stromu. Kovbojové se ho chystali pověsit.

Musel jsem si pospíšit. Seběhl jsem z kopce, přičemž jsem měl mezi sebou a kovboji nějaké hospodářské stavení. Dostal jsem se jim do zad.

„Na tuto chvíli jsem se těšila od okamžiku, kdy jsem stála před svým mrtvým otcem," slyšel jsem Carry. „Odežeňte toho koně."

Jeden z kovbojů se napřáhl, aby pleskl koně po zadku.

Vykřikl jsem: „Tomu, kdo na to zvíře sáhne, napálím kulku doprostřed čela! Ani hnout!"

S posledním slovem jsem nabil winchestrovku a vyšel zpoza rohu.

Kovbojové i Carry se trhnutím otočili mým směrem. Ruce sahaly po koltech. Znovu jsem zvolal: „Kdo sáhne na revolver, schytá kulku. Budu střílet. Vy se tu chystáte vraždit. Lynč je protiprávní, i když se jedná o viníka, ale tento muž je nevinný. Nezabil ani Yula, ani Randa McPhersona."

Carry se rychle vrátila řeč. Vykřikla: „Vy jste s ním spolčen, Waco. Budete se na tom stromě houpat oba. Myslíte si, že máte šanci? Tady je tucet mužů. Když tasí všichni najednou..."

„Tak v každém případě dostanu nejméně tři. A nikdo neví, jestli to nebude právě on. Ne, Carry, já a Short nejsme komplici. Přemýšlejte přece. Kdo by mohl mít největší zájem, aby byl starý Yul odklizen z cesty? Rand vrahem být nemohl, protože se sám stal obětí. Short neměl nejmenší důvod zabít vašeho otce. Bohužel mi skutečný vrah unikl. Ale já vím, kdo to skutečně je."

„Vy myslíte Cliffa, je to tak?"

Nereagoval jsem na přímý dotaz a řekl jsem: „Sundejte mu tu smyčku a rozvažte mu pouta." Pronesl jsem to

tónem, který nestrpěl odporu. Jeden z kovbojů udělal, co jsem poručil. Short vytáhl pušku, která dosud trčela u sedla, dobil a namířil, pak pomalu přijel ke mně a řekl:

„Přijel jste v poslední sekundě, Waco. O minutu později už bych byl mrtvý.“ Pak spustil hlasitěji: „Já jsem skutečně neměl důvod zabít tvého otce, Carry. Vrah tvého otce a bratrance střílel i na šerifa. Flannagan je na Hardinově farmě. Sám jsem ho tam dovezl. Myslíš si, že bych to udělal, kdybych byl vrah?“

„Já už nevím, co mám poslouchat,“ vykřikla Carry a sepjala ruce. „Říkáš, že šerif je na Hardinově farmě?“

„Ano a já doufám, že je naživu, aby ti potvrdil, že mluvím pravdu. Jestli chceš, pojedeme za ním.“

Dlouho nepřemýšlela.

„Dobře, pojedeme,“ pronesla.

Jeden z jejích zaměstnanců řekl: „To je nebezpečné, Carry. Jestli je Short vrahem, vydáš se mu dobrovolně na milost a nemilost…“

Carry mu skočila do řeči: „Já se chci dozvědět pravdu. Co by z toho Short měl, kdyby se mě zmocnil? Vydírat nikoho nemůže. Myslím, že se nemám čeho bát.“

Šla do dvora a nasedla na jednoho z koní, kteří tam čekali.

Sel jsem také pro svého koně. Short pro jistotu držel kovboje v šachu namířenou puškou, dokud jsme se nerozjeli, protože tito chlapi vypadali jakkoliv, jen ne mírumilovně.

Šerif byl naživu. Mezitím na farmu dorazil doktor a vyřízl kulku. Flannagan ležel v Johnově posteli. Byl při vědomí. Short, Carry a já jsme stáli v nohách postele. V místnosti byli i John a Cora. Flannagan řekl:

„Zachránil jsi mi život, Shorte. Bez tvé pomoci bych tam pošel.“

„To nestojí za řeč,“ řekl Short. „Kdybych se tam nejel podívat já, udělal by to John. Máš tušení, kdo na tebe střílel?“

„Nejprve jsem si myslel, žes to byl ty, ale pak jsem se poučil. Zatraceně, já jsem ti křivdil. Pro něco takového není omluva. Dokonce bych nechal i chlapy z Pinco Mesa, aby tě vytáhli z vězení a pověsili.“

„Někdo zabil i Randa McPhersona,“ vstoupil jsem do rozhovoru. „Neměl tolik štěstí jako vy, šerife.“

Šerifa to zasáhlo. Pak pronesl: „Takže on to taky nemohl být tím, kdo mě chtěl zabít.“ To bylo jednoznačné konstatování.

Carry dosud nic neříkala. Jen poslouchala a bylo znát, jak horečně uvažuje. Nyní ji šerif oslovil: „Zdá se, že jsme Shorta podezřívali neprávem, Carry.“ Pohlédl na mě. „Mluvil jsem s Johnem a Corou, zatímco jste byl pryč. Teď, když je po smrti i Rand, připadá v úvahu vlastně jen Cliff Manson.“

Carry se přes rty vydralo potlačované vzlyknutí. Zabořila tvář do dlaní. Klopýtla směrem k židli a posadila se. Cora přišla k ní a hladila ji po chvějících se ramenech. „Musíš být silná, Carry,“ pravila.

Utrpení, které prožívala, bylo na Carry zřetelně vidět.

Šerif řekl: „Já jsem bohužel polomrtvý a nemůžu Mansona zatknout. Vaše hvězda je vám v Novém Mexiku k ničemu, Waco, ale můžu vás jmenovat pomocným šerifem pro Quai County. Jste ochoten nechat se vzít pod přísahu a jet místo mne do Tucumcari zatknout Mansona?“

Přikývl jsem. „Ano, Flannagane. To je také možnost. Jmenujte mě svým zástupcem. Pak bude všechno v pořádku.“

„Zvedněte pravou ruku a opakujte po mně…“

O minutu později ze mne byl šerifův pomocník. Hvězdu mi Flannagan připnout nemohl, ale to bylo vedlejší. Odznak byl jen vnějším symbolem.

„Mrzí mě to, Shorte,“ oslovila ho Carry. „Já to sice stále nemohu pochopit, ale zdá se, že za vraždami mým nejbližších stojí Cliff. Provinila jsem se proti tobě a nevím, jak to napravit.“

„Jeho ranč byl vypálen,“ ozval jsem se. „Zaplaťte mu odškodné a nechejte jeho ranč znovu vystavět. A pokud Pinco Mesa nechá ve svém sousedství na pokoji malé vlastníky půdy, nebudou žádné problémy ani v budoucnu.“

„Samozřejmě škodu nahradím,“ prohlásila Carry. „Prosím tě za odpuštění, Shorte. Bylo obrovské štěstí, že se té věci ujal Waco. Musíme mu být oba vděční.“

Short pokýval hlavou a vyhledal můj pohled. „Ale co mi pomůže, že Carry nechá postavit můj ranč. V Texasu mě čeká vězení. Než se z něho vrátím, může ranč zase spadnout. Moje budoucnost je v troskách. Nemá smysl obnovovat můj ranč.“

„Když se prokázala vaše nevina,“ promluvil jsem, „nemůžete být za tu přestřelku v Amarillu stíhán. Byla to sebeobrana. A co se týče bankovní loupeže – považujme to jen za krátkodobou půjčku. Dejte mi sto dolarů a já je vrátím bance. Můžete přidat pět babek jako úroky. Myslím, že na tu věc zapomeneme.“

„Mám tu jen sedmdesát, marshale…“

„Já to zaplatím,“ řekla Carry. „Je to část odškodného.“

„V tom případě se můžu v klidu dívat do budoucnosti,“ prohlásil Short a široce se zazubil.

Vyšel jsem z domu a kráčel jsem ke svému koni. Nechtěl jsem ztrácet čas. Když jsem byl v sedle, vyšla na dvůr Carry. Za ní šla Cora a také John. Pak vyšel Short.

Vypadal šťastně. Když se prokázala jeho nevina, spadlo z něj obrovské břemeno. Oči mu svítily…

Když jsem přijel do Tucumcari, byla již tma. Byt starosty a majitele storu v jedné osobě se nacházel v patře nad obchodem. Do soukromých prostor se vstupovalo bočním vchodem. Od Flannagana jsem věděl, že Cliff Manson žije dosud s rodiči.

Odvedl jsem koně do nájemní stáje, ale požádal jsem stájníka, aby mu nesundával sedlo. S puškou v ruce jsem se vrátil na ulici. Ze salonu se ke mně nesl zvuk piana a halas mnoha hlasů.

Přešel jsem ulici. Ze dvou oken v prvním patře domu, kde byl i store, vycházelo světlo. Byl to rohový dům. Podél něj vedla ulička na okraj města obklopená nějakými ploty a kůlnami.

Zaklepal jsem na dveře. Chvíli to trvalo, pak se otevřelo okno v patře a mužský hlas zavolal: „Kdo je to? Kolikrát budu říkat, že po zavírací době nic neprodávám. To bych rovnou mohl…“

Vzhlédl jsem a viděl jsem nejasnou postavu v okně. „Rád bych s vámi mluvil, Mansone.“

„Kdo jste?“

„Bill Waco. Už dvě hodiny jsem pomocníkem šerifa Flannegana. Je tady váš syn?“

„Co mu chcete?“

„Chci se ho na něco zeptat. Souvisí to s jeho odpoledním výletem.“

„S jakým výletem? Tomu nerozumím.“

„Váš syn byl přece dnes odpoledne někde pryč, nemám pravdu? Právě o tom s ním chci mluvit.“

„Proč nepřijde Flannagan osobně? A odkdy má

pomocníka?“

„Leží na Hrdinově farmě s dírou v hrudi.“

„Panebože! Hej, co je?“ Manson prudce zmizel od okna, místo něj se tam zjevila jiná postava a vyklonila se ven. Zaduněl revolver, vyšlehl plamen z hlavně. Na zlomek sekundy osvětlil střelce.

Já jsem byl už v pohybu. Kulka mě pokropila pískem ze země. Silueta se stáhla dovnitř. V domě se kdosi rozkřičel, pak jsem slyšel kroky na schodech.

Vrhl jsem se proti dveřím. Prvnímu náporu odolaly. Napodruhé jsem je rozrazil. S rachotem se zarazily o zeď. Ve tmě znovu vyšlehl plamen výstřelu. Padl jsem stranou. Pak jsem slyšel řinčení a v příštím okamžiku dusot kroků na verandě.

Nacházel jsem se v naprosté tmě. Bylo mi jasné, že Cliff Manson utekl z domu. Zřejmě proskočil oknem v čelní stěně.

Na schodišti se ozvaly kroky. Předcházelo je světlo lucerny. Vyšel jsem mu naproti. Na schodech stál muž kolem šedesátky a zíral na mě. „Co se stalo?“ zeptal se chvějícím se hlasem. „Proč na vás můj syn střílel? Tak mluvte!“

Aniž bych mu odpověděl, otočil jsem se a vyběhl zadními dveřmi. O pár sekund později jsem stál na hlavní ulici. Cliff Manson zmizel někde ve tmě. Věděl, že přišel jeho čas. Teď někde vyčkával, aby mě vyřídil. Rozhlížel jsem se. Tu a tam se na ulici objevovali lidé. Výstřely se vylákaly z domů.

Pak jsem uslyšel dusot kopyt.

Prchá z města, blesklo mi hlavou. Nemá s sebou nic na dlouhou cestu. A pak mě to napadlo: Jeho cílem byl ranč Pinco Mesa. Chtěl si tam vzít nutné zásoby, se kterými by mohl přečkat několik dní v divočině. Zatraceně…

Běžel jsem pro koně do stáje. Nesl mě k severu. Jel jsem

podél Pajarito Creek. Počítal jsem s léčkou. Manson musel brzy zjistit, že je sledován. Dusot kopyt mého koně byl ještě ke všemu mírným větrem unášen na sever. To bylo nevýhodné, ale přesto jsem tu a tam zastavil, abych naslouchal. Ale slyšel jsem jen zvuky noci a šelestění větru v pobřežních keřích.

Zanořil jsem se mezi kopce, udělal jsem oblouk směrem na západ a pak jsem se stočil k severu. Nakonec jsem zamířil na východ a vrátil se k potoku. Netušil jsem, jestli se mi podařilo Mansona předstihnout, ale pokračoval jsem dál na sever.

Když jsem spatřil záblesk z hlavně, bylo již téměř pozdě. Zaduněl výstřel. Sletěl jsem ze sedla a vypálil do míst, kde jsem viděl záblesk. Pak jsem se převalil o kus dál. Tam, kde jsem před okamžikem ležel, se do země zaryla kulka.

Vyskočil jsem na nohy, jedním skokem jsem vylétl do sedla a zabořil jsem koni ostruhy do slabin. Znovu práskl výstřel. Pak jsem vjel do porostu na břehu. Do obličeje mě šlehaly větve. Trny mi rvaly košili a klobouk mi spadl z hlavy. Visel mi na šňůře na krku. Ještě jednou padl výstřel, pak bylo ticho. To však trvalo jen několik sekund, pak znovu zaduněla kopyta. Rychle se vzdalovala na východ. Manson ujížděl od potoka.

Prohlédl jsem jeho záměr. Chtěl mě vlákat do nepřehledného kopcovitého terénu, aby mě konečně zlikvidoval.

Jel jsem dál na sever. Poblíž ranče jsem zaujal postavení na kopci a obrnil se trpělivostí.

Na ranči bylo všechno ve tmě. Noc jako by věštila něco nedobrého. Moje nervy byly napjaté do posledního…

Cliff Manson se stočil opět na sever. O svém

pronásledovateli nic netušil. Jeho cílem skutečně byl ranč Pinco Mesa, ale ten marshal ho zneklidňoval.

Manson věděl, že je prozrazen. Neměl tušení, kdo ho odhalil, ale když u dveří jeho domu stál čerstvě jmenovaný šerifův zástupce, věděl, která udeřila.

Nyní ho poháněl strach z následků. Hrozil mu provaz. Chtěl se vyšplhat vysoko vzhůru a o to hlubší byl nyní jeho pád. To mu dodalo. Musel zmizet ze země. Ale bez peněz a dostatečné výstroje nemohl nikam jet. Vlastnil nyní jen to, co měl na sobě. Kůň, na němž jel, byl ukraden před saloonem.

Manson se neodvážil jet na Pinco Mesa. Tam na něj zřejmě již čekal Waco. Ten texaský marshal, který vytáhl Shorta z vězení, musel být z hodně tvrdé skály. Manson vycítil, že se s ním nemůže měřit a nechtěl s ním bojovat.

Kam teď?

Pak ho napadla Hardinova farma. Přinutí Johna a Coru, aby mu pomohli. Nemyslel na to, že by se na farmě mohl skrývat Amos Short. Co se týče šerifa, tím se nezabýval už vůbec. Flannagan zřejmě nebyl mrtvý, ale nemohl ho nijak ohrozit. Toho se Manson nebál.

Pinco Mesa se vyhnul velkým obloukem.

Přemýšlel o tom, že je v koncích a zaplavil ho nával zlosti.

Kůň ho nesl nocí. Měsíc jako by se na něj posměšně šklebil. Hrdlo mu svíraly neviditelné ruce. Vsadil mnoho a všechno prohrál. Nyní šlo již jen o to, zachránit si hlavu…

Byly dvě hodiny po půlnoci, když před sebou spatřil farmu. Zastavil koně a sledoval budovy, které před ním ležely ve tmě. Pak zajel mezi kopce a sesedl. Čekal do rána. Nejprve vyšla z domu Cora, aby vypustila slepice a nasypala jim zrní. O chvíli později začal z komína stoupat kouř. Manson sledoval farmu. John Hardin vyšel z domu a zmizel ve stáji. O chvíli později se zase ukázal, šel za

dům, kde vypustil z ohrady ovce a kozy. Pak zašel do obytného domu.

Manson nasedl na koně. Předpokládal, že na farmě nic netuší. Blížil se k ní od východu. Kryl se za stodolou, aby nebyl předčasně spatřen. Potřeboval na své straně moment překvapení. Na rtech mu ztuhl zlý úšklebek. Za stodolou seskočil. Vytáhl kolt a kráčel k rohu stavení. Odtud nahlédl do dvora. Z kuchyně se ozvalo chrastění nádobí.

Mansonův obličej ztuhl napětím. Palcem držel úderník revolveru. Prosmýkl se kolem rohu, přikradl se k obytnému stavení a uviděl oknem Coru s Johnem sedět u stolu. Rozrazil dveře a zasyčel: „Ani se nehněte. Hned vás nechám o samotě. Ale nejprve mi dáte peníze a ty, Coro, mi sbalíš jídlo na cestu."

„Tys tedy Wacovi unikl," pronesl John hlasitě.

„Waco," ušklíbl se zločinec. „Je to hlupák. Byl jsem chytřejší. A teď sebou hněte! Sbal mi věci nejmíň na tři dny, Coro. A ty, Johne, dej sem peníze. A žádné triky. Nijak mi nebude vadit, když do tebe napálím olovo."

John Hardin pomalu vstal. Mířil na něj revolver v Mansonově ruce. Cora se dlouho vzpamatovávala z úleku. John se opřel o stůl. „Jistě ti to nebude vadit. Když jsi zavraždil oba McPhersony a pokusil ses zabít i šerifa, už ti na jedné vraždě navíc nesejde. Copak sis myslel, že ti to projde? Myslel sis, že dokážeš zaujmout místo starého Yula?"

„Takže o tom víte." Manson se zasmál. „Co je mi po tom. Za chvíli budu pryč."

Jenže pak se za jeho zády ozval hlas: „Otoč se, ty sprostý vrahu, zahoď bouchačku a zvedni ruce."

Amos Short sešel ze seníku, kde přespával. Uviděl Mansona vcházet do dveří domu. Teď mu stál za zády. Manson ztuhl jak solný sloup.

Short držel revolver. Paži měl nataženou a sledoval Mansona přes mušku. „Dělej, Mansone, otoč se!“

Manson udělal přesný opak. Vystřelil na Johna a skočil do kuchyně. Když Short vystřelil, zmizel mu zločinec v místnosti.

John Hardin se zhroutil. Cora k němu přiskočila a padla na kolena. Ale to už u ní byl Manson, chytil ji za blůzku a zvedl ji na nohy. Přitiskl jí revolver pod bradu. Pak vykřikl:

„Držím Coru, Shorte! Zahoď zbraň a vyjdi do dvora. Jestli neuděláš, co jsem řekl, bude to její konec.“

„Jestli jí zkřivíš vlas…“

„Tak co? Nechápeš, že jsem ve výhodě? Jsi takový pitomec? Teď se rozluč s revolverem a jdi doprostřed dvora.“

Vtom za Mansonem vrzly dveře. Manson se trhnutím otočil a spatřil šerifa. Vystřelili téměř současně. Dům se otřásl v základech. Vyvalil se dým ze střelného prachu. Šerif se svalil na dveře a sklouzl podél nich na zem.

Manson vystřelil do šerifova těla ještě jednu kulku. Jednal s chladnokrevností, jaké nebylo rovno. Pak před sebou tlačil Coru ke dveřím. Ta se ještě nikdy nesetkala s takovou brutalitou. V očích se jí zračila hrůza. Děs ji svíral ledovým pařátem a ona byla jako ochrnutá.

Manson ji držel před sebou. Levou paží ji držel pod krkem. Kohoutek revolveru v jeho pravici byl natažený.

„Bude to, Shorte?“

Amos Short odhodil zbraň a vyšel ze stodoly. Jeho postava vrhala dlouhý stín. Jeho obličej byl nehybný. „Zašel jsi příliš daleko, Cliffe.“

„To je moje věc. Jak jste mě odhalili, Shorte? Všechno jsem navlékl tak šikovně. Nejprve Yul McPherson, se kterým jsi byl ve sporu kvůli dobytku. Podezření padlo na tebe a ty jsi utekl. Když ses vrátil, poslal jsem do pekla

Randa. Taky ten spadal na tvoje konto. Nemohl jsi mi udělat větší radost, než že ses vrátil. Tak mi tedy řekni, co jsem pokazil.“

„Marshal Waco mi uvěřil. Koneckonců jsi to byl hlavně ty a Rand, kdo měl zájem na Yulově smrti. Když jsi zabil Randa, zůstal jsi jen ty. Bylo to snadné.“

„Tak dobrá. A teď už táhni k čertu!“ Mansonova ruka s revolverem namířila na Shorta.

Třeskl výstřel.

Ale nebyl to Manson, kdo vystřelil.

Vrah se zhroutil. Neměl šanci stisknout spoušť. Kulka mu vnikla do hlavy. Byl mrtev dřív, než dopadl na zem.

Cora se rozběhla k Shortovi….

Manson mi nedal na vybranou, než ho střelit do hlavy.

Když se blížilo ráno, řekl jsem si, že se Manson asi už neukáže a opustil jsem stanoviště u Pinco Mesa. Popadl mě zvláštní neklid. Nešetřil jsem koně. A když jsem se nacházel nedaleko Hardinovy farmy, uslyšel jsem výstřely.

Nyní jsem pochopil ten neklid, který mě poháněl. Manson zvětřil léčku, kterou jsem mu chystal, a rozjel se k farmě, aby si nezbytnosti na cestu opatřil tady. Samozřejmě netušil, že je tam Amos Short.

Došlo tam k nějaké přestřelce.

Vyhnal jsem koně na kopec, seskočil jsem a zaměřil se na obytné stavení. Manson vyšel ze dveří a držel před sebou Coru. Hlaveň revolveru jí tiskl pod bradu.

Přepadl mě strach. Viděl jsem, jak Short vchází do dvora. Ruce měl zdvižené.

Ty výstřely tedy zřejmě znamenaly, že Manson zlikvidoval Johna Hardina. Myslel jsem si, že šerif toho vraha ohrozit nemohl.

Manson náhle namířil na Shorta.

Na nic jsem nečekal, zamířil jsem a stiskl spoušť.

Manson se skácel jak zasažen bleskem. Zůstal ležet na boku.

Cora se rozběhla k Shortovi.

Ještě ji držel v náručí, když jsem vjel do dvora. Dívka mu tiskla obličej na hruď. Plakala.

Sesedl jsem. Z domu se ozvalo zasténání. Šel jsem dovnitř. John Hardin se sbíral na nohy. „Mám kulku v rameni," procedil mezi zuby. Ztěžka dopadl na židli. „Co je s šerifem?"

Poklekl jsem vedle Flannagana. Jeho srdce se zastavilo, nenahmatal jsem puls. „Je mrtvý," řekl jsem a vstal.

Cora se Shortem vešli dovnitř. Cora byla bledá jako stěna. Po tvářích jí tekly slzy. Když viděla, že bratr žije, padla mu kolem krku. „Díkybohu..."

Šel jsem ven.

Tam ležel vrah. Na spánku mu zela malá dírka. Vytékal z ní pramínek krve. Nic jsem necítil, Manson si mnohokrát zasloužil smrt. Vyzýval osud a ten ho rozdrtil...

O pár dní později jsem se vrátil do Amarilla. Odvedl jsem koně do stáje a pak jsem šel do ubytovny. Joe ležel na posteli a pospával.

„Byl jsi dlouho pryč, Waco-amigo. Chtěl jsem tě nechat prohlásit za pohřešovaného. Vyprávěj. Dostal jsi Shorta?"

„Ano," přikývl jsem. „Ale všechno ti to povím až u piva. Jak jsi se měl ty? Udržel jsi chlapy z Buffalo Lake na uzdě?"

„Harold Lawton mi nakonec málem zobal z ruky," zasmál se Joe. „Když jsem trochu zmlátil předáka Williamse, zatímco Bill Stone držel ostatní v šachu

puškou, zavládl na Tule Creek zase mír. Poslali jsme je domů beze zbraní a jen v ponožkách. Když jsem pak dovezl Lawtonovi stádečko koní a hromadu zbraní a pohrozil jsem, že pošlu celou tlupu marshalů, zkrotl a byl přívětivost sama. Přesvědčoval mě, že to byl jen špatný žert jeho lidí.“

„Takže jsi mu dal co proto,“ poznamenal jsem.

Vtom kdosi zaklepal na dveře. Soudcův sekretář Calispel strčil hlavu do dveří. „Waco, Madisone, běžte za soudcem. Čeká vás nový úkol.“ Široce se zazubil. Byla to škodolibost, která ho donutila k tomuto šklebu. Byl to vzteklý trpaslík, který nám nepřál ani chvíli klidu.

Když po něm Joe hodil polštářem, rychle přirazil dveře.

Slyšel jsem, jak se na chodbě chechtá a zhluboka jsem si povzdechl.

Tahle práce mi nedovolila ani chvíli si oddechnout…

KONEC

Willam Scott: Stopa zavrženého
Z německého originálu
Die Spur des Verfemten,
Texas Marshal, Bd. 70, přeložil Tomáš Butala.
© Moravská Bastei MOBA, s. r. o., 2005
© Verlagsgruppe Lübbe
GmbH & Co., Bergisch Gladbach

Vydává Moravská Bastei MOBA, s. r. o
Kotlářská 53, 602 00 Brno
e-mail: moba@mobaknihy.cz
www.mobaknihy.cz
Redakce: tel. 541 126 067
Obchodní oddělení: tel./fax: 541 212 850
Sekretariát: tel./fax 541 248 329
Zasilatelská služba: 541 126 059 mobil 604 262 112, i sms
Odpovědný redaktor: Pavel Vlasatík
Technický redaktor: Z. S. Krejčí
DTP: studio MOBA
Tisk: Moravská typografie, a. s.